

Covid-19: Από την Ατομική στην Κοινωνική Ευθύνη

του Αντώνη Μπρούμα

Ατομική Ευθύνη & Πανδημία

Από την έναρξη της πανδημίας η κυβέρνηση επικαλείται την ατομική ευθύνη για τη συμμόρφωση με τα αντιφατικά της μέτρα κατά του ιού, τα οποία νομοθετεί με καταγιγιστικούς ρυθμούς. Η επίκληση στην ατομική ευθύνη είναι αποκύημα της φιλελεύθερης ιδεολογίας της κυβέρνησης. Σύμφωνα με την ιδεολογία αυτή, οι κοινωνίες απαρτίζονται από άτομα, η ευθύνη για τα κοινωνικά φαινόμενα κατανέμεται ατομικά και τα κοινωνικά προβλήματα επιλύονται με αναγωγή στο άτομο.

Ο φιλελευθερισμός μπορεί να είναι χρήσιμος για την δικαιολόγηση και διαιώνιση της υπάρχουσας κοινωνικής συνθήκης. Η αναγωγή των πάντων στο άτομο είναι ικανή βάση για τον ισότιμο καταμερισμό ευθυνών, αποκρύπτοντας έτσι τις κοινωνικές ανισότητες, όπως την ασυμμετρία ισχύος, πόρων και δυνατοτήτων για το άλλως δύνασθαι πράττειν. Κυρίως όμως μεταθέτει την ευθύνη για κάθε κοινωνικό ζήτημα στο αφηρημένο άτομο, βγάζοντας λάδι τις ευθύνες των δομών κυριαρχίας και συγκροτώντας ένα εν τοις πράγμασι ανεύθυνο για τα πάντα. Αποτελεί έτσι εισιτήριο για την απραξία και την διαιώνιση του υπάρχοντος.

Εντούτοις, το πρόβλημα με τον φιλελευθερισμό είναι ότι αποτελεί παραλλακτικό σχήμα για την κατανόηση της κοινωνικής πραγματικότητας. Αυτό καθιστά την επίκληση στην ατομική ευθύνη, εκτός από ανήθικο εργαλείο χειραγώγησης μιας ξεφτιλισμένης κυριαρχίας, και έναν αναποτελεσματικό τρόπο για τον περιορισμό της πανδημίας. Είναι αλήθεια ότι η επίκληση στην ατομική ευθύνη επενδύει στην εσωτερική και αυτο-

συμμόρφωση με τις κυβερνητικές επιλογές, θεωρητικά αυξάνοντας την κυβερνησιμότητα του πληθυσμού. Επειδή όμως δεν απευθύνεται σε μπάλες μπιλιάρδου αλλά σε ανθρώπινα όντα με νόηση και ροπή σε κοινωνικές αντιφάσεις, η ατομική ευθύνη φαντάζει ελάχιστα πειστική. Γιατί αν όλοι είμαστε εγωιστικά άτομα, που κοιτάμε την πάρτη μας, όπως από το πρωί ως το βράδυ μας εξαναγκάζει η εμπορευματική αγορά και το κράτος, τότε γιατί κάποιος νέος να λάβει μέτρα προστασίας, για να προστατεύσει γηραιότερους; Το σχήμα του φιλελεύθερου ατόμου, δηλαδή του κακομαθημένου κωλόπαιδού στο οποίο εκπαιδεύεται 24/7 και έχει ταυτίσει με την επιτυχία, του υπαγορεύει να διασκεδάσει χορεύοντας μέχρι το πρωί. Τέτοια ανεύθυνη στάση την δικαιολογεί κάλλιστα πάλι με την ατομική ευθύνη των γηραιότερων: ας λάβουν αυτοί μέτρα, για να μην κολλήσουν, δεν είναι δικό του θέμα.

Και έτσι ερχόμαστε στην ουσία της υπόθεσης.

Πόσο αποτελεσματική μπορεί να είναι η ατομική ευθύνη σε μία κοινωνία για την πάταξη της πανδημίας; Μίας πανδημίας, που περισσότερο από ποτέ δείχνει πως όλοι είμαστε ίσοι μπροστά στον θάνατο, διασυνδεδεμένοι μεταξύ μας λόγω τρόπου διάδοσης του ιού και εξαρτημένοι ο ένας από τον άλλο λόγω του μεγέθους του ιικού φορτίου στην κοινωνία μας, ανεξαρτήτως αν είμαστε φτωχοί ή πλούσιοι και πολίτες ή μετανάστες / πρόσφυγες. Ο συνασπισμός της κοινωνίας γύρω από την καραντίνα της κυβέρνησης τους πρώτους μήνες έδειξε τα κοινοτικά αντανakλαστικά της Ελληνικής κοινωνίας, που παραμένουν εναργέστερα από άλλες κοινωνίες παρ' όλα τα παραμύθια του κεφαλαίου. Αυτό συνέβη γιατί το ένστικτο αυτοσυντήρησης σε συνδυασμό με το απόλυτο της αξίας της ανθρώπινης ζωής (που είναι άλλο ένα διαφοροποιό χαρακτηριστικό μας) λειτούργησε στο ανώτερο δυνατό επίπεδο, το κοινοτικό.

Έγινε αντιληπτό και διαδόθηκε αστραπιαία πως πρέπει να τηρήσουμε μέτρα κοινωνικής αποστασιοποίησης, για να μην συντριβούμε υπό το βάρος ενός ανύπαρκτου συστήματος υγείας, το οποίο μας έχει χαρίσει αφειδώς το Ελληνικό κράτος. Για ποια

ατομική ευθύνη λοιπόν μας μιλάτε;

Από την Συλλογική Ευθύνη και την Ευθύνη απέναντι στην Κοινότητα

Υπάρχει πειστική απάντηση στην φιλελεύθερη ιδεολογία της ατομικής ευθύνης; Φυσικά και υπάρχει. Δεν θα την βρούμε όμως ούτε στο αντίπαλο δέος του φιλελευθερισμού, τον μαρξισμό, ούτε όμως στον στιρνερισμό, που άφησε ανεξίτηλο το στίγμα του στην αναρχική σκέψη και χαρακτηρίζει αρκετές από τις σύγχρονες ομάδες, που για κάποιον λόγο θέλουν να αυτοαποκαλούνται κληρονόμοι των μεγαλύτερων στιγμών της ανθρωπότητας στην ιστορία.

Για τους μαρξιστές και τους κομμουνιστές η ευθύνη για τα πάντα δεν μπορεί παρά να είναι αποκλειστικά συλλογική. Προφανώς ομονοούμε μαζί τους για τον κατ' αρχάς συλλογικό χαρακτήρα της ευθύνης. Μία κοινωνία δεν μπορεί ποτέ να γίνει αυτόνομη, δηλαδή να αγγίξει το απαύγασμα της ελευθερίας, αν δεν αναλάβει τις ευθύνες της. Η συλλογικότητα όμως είναι αρκετά ασαφής όρος, ώστε να αποσιωπά τη συζήτηση για το είδος και την ποιότητά της. Για μία ιδεολογία, όπως η μαρξιστική, πάνω στην οποία θεμελιώθηκαν τον 20^ο αιώνα τα κράτη του μισού πλανήτη, η συλλογικότητα ιστορικά έχει αποδειχθεί ότι μάλλον εμπνέεται από το Ρουσσωικό γενικό συμφέρον, οδηγεί στην ισχυροποίηση του κράτους και σε μία διαλεκτική ατόμου / δομής, που υπό προϋποθέσεις είναι ικανή να συντρίψει το άτομο. Έτσι, αντιλαμβανόμαστε ότι η αντιπαράθεση στην ατομική ευθύνη της κυβέρνησης από μαρξιστική σκοπιά δεν μας οδηγεί αναπόφευκτα στη δημοκρατία αλλά δύναται επίσης να καταλήγει σε ολοκληρωτικές ατραπούς ενός πανίσχυρου κράτους και ατόμων / απλών εκτελεστών.

Από την άλλη, ως προς τη δικαιολόγηση της λήψης μέτρων κατά της πανδημίας και σε αντιπαράβολή με την ατομική ευθύνη του φιλελευθερισμού οι πιο προωθημένοι στιρνεριστές της γενιάς μας θα μιλήσουν για την ευθύνη απέναντι στην κοινότητα. Η στιρνερική ιδεολογία πράγματι αναγνωρίζει τις ευθύνες του

ατόμου έναντι της κοινότητας. Έχει όμως δύο σοβαρά λάθη, υπο-προϊόντα της αντι-διαλεκτικής φιλελεύθερων καταβολών σκέψης της, όπως δομήθηκε στην αυγή του 19^{ου} αιώνα. Εκκινεί από ένα αφηρημένο αυτεξούσιο άτομο, που προϋπάρχει της κοινωνίας. Τα άτομα των στιρνερικών, όπως και το φιλελεύθερο άτομο, ξεκινούν από μία ιδεατή προκοινωνική κατάσταση για να δομήσουν από τα κάτω ελεύθερες συναθροίσεις, όπως αυτά επιθυμούν. Έτσι όμως οι στιρνερικοί υποκύπτουν στο δεύτερο λάθος, την ιδεολογία της διαρκούς αντιπαράθεσης του ατόμου με την κοινωνία, όπου καταπίεση καθίσταται κάθε υποψία κοινωνικού κανόνα. Ελλείπει κάποια αντίληψη για την πραγματικότητα της διαλεκτικής ατόμου / κοινωνίας, οι στιρνερικοί αντιμετωπίζουν κριτικά -και σωστά- κάθε κυβερνητικό μέτρο προστασίας από την πανδημία, χωρίς ωστόσο να μπορούν να ξεπεράσουν το πρίσμα της ατομικότητας, πόσο μάλλον να σχηματίσουν μία δική τους αποδεκτή δέσμη μέτρων προστασίας. Η στιρνερική κοινότητα είναι τόσο εφήμερη όσο διαρκεί η απόλυτη συναίνεση όλων και καταρρέει με την πρώτη διαφωνία.

Στην Κοινοτική Ευθύνη και την Δημοκρατία

Έχουμε όμως πειστικές απαντήσεις στην φιλελεύθερη ιδεολογία της ατομικής ευθύνης και αυτές περιστρέφονται γύρω από την πραγματικότητα της ζώσας κινητοποιούμενης κοινότητας. Περισσότερο από κάθε φορά, ο ιός δείχνει πως οι άνθρωποι είμαστε διασυνδεδεμένοι μεταξύ μας και σε διαλεκτική σχέση με τις κοινοτικές και ευρύτερες κοινωνικές δομές, στις οποίες συμμετέχουμε και διαρκώς αναπαράγουμε. Στο μέτρο που έχουμε συνείδηση της διασύνδεσης αυτής και δεν μας έχει καταστήσει lost case η επιβολή φιλελεύθερων αξιών, λαμβάνουμε μέτρα ως κοινότητα και ασκούμε έμπρακτη κριτική, όπου απαιτείται, για μέτρα που επιβάλλονται από δομές έξωθεν αυτής. Η αναγνώριση της διαλεκτικής ατόμου / κοινότητας αλλά και ευρύτερα ατόμου / κοινωνίας, που προϋποθέτει η κοινοτική ευθύνη, θέτει αναπόφευκτα το ζήτημα της συμμετοχής, του τρόπου λήψης των αποφάσεων και, συνεπώς, της δημοκρατίας. Είμαστε λοιπόν με την κοινοτική ευθύνη απέναντι στις προκλήσεις της πανδημίας για

τον πολιτικό και δημοκρατικό χαρακτήρα της, όπως είμαστε με την κοινωνική αντιεξουσία με ορίζοντα την άμεση δημοκρατία για μία αυτόνομη κοινωνία.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑ. Μία Κριτική Εισαγωγή.

του **Sauļ Newman**

Για την Πολιτική Θεολογία και μάλιστα σε σχέση με την κρίση της πανδημίας και τις πολιτικές επιπτώσεις συγκεκριμένα στο πως αντιλαμβανόμαστε την κυριαρχία, τις σύγχρονες σχέσεις εξουσίας και πως πρέπει να αντισταθούμε σε αυτούς τους νέους μηχανισμούς της εξουσίας. Όπως αναφέρατε πριν, βασίζομαι στο πρόσφατο βιβλίο μου “Πολιτική Θεολογία “ που κυκλοφόρησε περίπου πριν δύο χρόνια.

Κατά την άποψη μου η παρούσα κρίση και ορισμένα από τα επείγοντα μέτρα που έχουν εφαρμοστεί, είναι σχετική με την Πολιτική Θεολογία και ειδικά τον ισχυρισμό του Carl Schmitt στο έργο του “Η Πολιτική Θεολογία “ (1922), πως η ουσία της κρατικής κυριαρχίας είναι, όπως το ονομάζει, ένα “θαύμα της Εξαίρεσης”.

Εκείνο που αποπειράται ο Carl Schmitt είναι να σχηματίσει ένα δομικό παραλληλισμό ανάμεσα σε θεολογικές και πολιτικές έννοιες, ιδιαίτερα στην αντίληψη της κυριαρχίας και τον τρόπο που η κυριαρχία ορίζεται έχοντας τη δυνατότητα να αναστείλει

τη συνταγματική τάξη, τα δικαιώματα και τις ελευθερίες και να επιβάλλει την κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Ακριβώς αυτό, κατά τη γνώμη μου, είναι εκείνο που συμβαίνει τούτη την εποχή. Όπως θα γνωρίζετε, ο Giorgio Agamben έχει γράψει πάνω σε αυτό το θέμα και ορισμένα από τα μέτρα που εφαρμόζονται είναι χωρίς προηγούμενο ούτως ώστε να γινόμαστε μάρτυρες μίας περιόδου όπου έχουν πραγματικά θολώσει οι διαφορές ανάμεσα στις δημοκρατίες και τα ολοκληρωτικά καθεστώτα.

Η Πολιτική Θεολογία αφορά στην πολιτική νομιμοποίηση και θεμελίωση της εξουσίας ενώ ταυτόχρονα παρουσιάζεται ως μία ορισμένη αντίδραση στην εκκοσμίκευση που επιδιώκει να καλύψει το κενό που δημιουργήθηκε στη θέση του υπερβατικού, οπότε το επιχείρημα μου είναι πως ο θεολογικός κόσμος κατέρρευσε τον 16ο αιώνα και η πολιτική εξουσία και μάλιστα η κυρίαρχη πολιτική εξουσία, έρχεται να αντικαταστήσει την υπερβατική, στο κενό που δημιούργησε η απουσία της. Η ιδέα της πολιτικής κυριαρχίας ουσιαστικά έχει μορφοποιηθεί πάνω στην υπερβατική ισχύ του θεού και της εξουσίας του πάνω στον κόσμο και η οικονομική και τεχνολογική εξουσία λειτουργούν με τον ίδιο τρόπο . Συνεπώς το πρόβλημα της πολιτικής και οικονομικής ισχύος έχει λιγότερο να κάνει με την εξουσία της θρησκείας και περισσότερο με τη σύγχρονη θρησκεία της εξουσίας.

Πώς λοιπόν να αντιδράσουμε στο πρόβλημα της εξουσίας ? Τι δυνατότητες, ποιές δυνάμεις, μας είναι διαθέσιμες ώστε να σταματήσουμε τον μηχανισμό της εξουσίας που μας ωθεί προς την καταστροφή ?

Η απαίτηση για περισσότερη εκκοσμίκευση δεν μπορεί να αποτελέσει μία ικανή απάντηση στο πρόβλημα της Πολιτικής Θεολογίας επειδή τούτη βασίζεται ακριβώς στην εκκοσμίκευση. Επομένως η άποψη μου είναι πως η εκκοσμίκευση εμπεριέχει μία θεολογική διάσταση, με άλλα λόγια, εμπεριέχει ίχνη του ιερού που ενσωματώνονται μέσα στις κοινωνικές δομές και θεμελιώνει νέες μορφές πολιτικής και οικονομικής εξουσίας που επιδιώκουν να συμπληρώσουν το κενό στη θέση που άφησε η θρησκεία. Ως απάντηση πρέπει να διερευνήσουμε την ιδέα της βεβήλωσης

(βλασφημίας).

Ο αναρχικός Jacques Ellul και ο Giorgio Agamben υποστηρίζουν πως η βεβήλωση συνδέεται και στηρίζεται πάνω στην έννοια του ιερού και πρόκειται για κάτι που επανα-καθαγιάζεται ή ιεροποιείται και πάλι.

Ο λατινικός όρος “profanus” κυριολεκτικά σημαίνει πριν ή έξω από το Ναό και κατέληξε να προσδιορίζει κάτι το οποίο είναι ανίερο ή και μη-καθαγιασμένο, συνεπώς κάτι που δεν γίνεται δεκτό μέσα στο χώρο των ιερών τελετουργιών.

Ίσως μπορούμε να αντιληφθούμε τη βεβήλωση – βλασφημία – με έναν λίγο διαφορετικό τρόπο, δηλαδή με ό,τι εννοούμε με την εμπειρική γνώση που ανθίσταται στην θεολογική αφαίρεση και υπέρβαση και υπονοεί τον ανοιχτό νού και ένα συντονισμό με τον κόσμο. Εννοώ ένα ήθος επιμέλειας για όσα υπάρχουν και έναν ανοιχτό νού στη δυνατότητα να επανα-γοητευτούμε (ή/και να μαγευτούμε) από τον κόσμο.

Αν η εκκοσμίκευση χαρακτηρίζεται από την εμπειρία της απογοήτευσης και όμως καταλήγει σε μία επαν-εκκοσμίκευση των τεχνικών, επιστημονικών οικονομικών και πολιτικών δυνάμεων τότε ίσως ο μόνος τρόπος για να το αντιμετωπίσουμε και να δραστηριοποιηθούμε εναντίον της, είναι διά μέσω ενός σεβασμού των δυνατοτήτων που βρίσκονται στον κόσμο και συγκεκριμένα στον φυσικό κόσμο και στην πραγματοποίηση ενός ευρύτερου ανοίγματος ή και με την ανάμειξη μας με τη φύση και τα φυσικά οικοσυστήματα που αποτελούν την αληθινή βάση της ζωής μας. Ακριβώς αυτή η ανάμειξη με τα οικοσυστήματα εκφράστηκε με δραματικό τρόπο στην παρούσα κρίση πανδημίας.

Αναφέρομαι σε μία βέβηλη επανα-γοήτευση με τον κόσμο όμως αυτό δεν σημαίνει μία επιστροφή στην θεολογική υπέρβαση αλλά στην αναγνώριση της βαθιάς μας σύνδεσης και εξάρτησης με πολύπλοκα συστήματα, δίκτυα και διαδικασίες τα οποία δεν είμαστε ακόμα σε θέση να αντιληφθούμε πλήρως. Ταυτόχρονα νιώθουμε μία αφηρημένη αίσθηση έκπληξης και χαράς για τα μυστήρια της φύσης που δεν είμαστε ακόμα σε θέση να κατανοήσουμε ολοκληρωμένα.

Πρόκειται για την αναγνώριση των θεμελιωδών ορίων και περιορισμών της ανθρώπινης φύσης και την απόρριψη του ανθρωπισμού και του ανθρωποκεντρισμού που δεν οδήγησαν απλά στην διάχυτη καταστροφή και κατασπατάληση των φυσικών πόρων αλλά και στην αποξένωση από τη φύση.

Ο νεωτερισμός ισχυροποίησε τεχνολογικά μία ανθρωπιστική θρησκεία που λειτουργεί στην ίδια κατηγορία υπέρβασης όπως ο χριστιανισμός ή ο ιουδαϊσμός και το ισλάμ. Όπως ο θεός υπερβαίνει τον άνθρωπο έτσι και ο άνθρωπος με τη σειρά του υπερβαίνει και στέκεται πάνω από τη φύση. Το πρόβλημα εδώ είναι αυτή η αφαίρεση της βέβηλου κόσμου και των όντων τόσο των ανθρώπινων όσο και των μη-ανθρώπινων που τον κατοικούν. Από την άλλη μεριά για να κατανοήσουμε τον φυσικό κόσμο με έναν βέβηλο τρόπο ως έναν κόσμο που έχει τη δική του σημασία και χρησιμότητα πέρα από την απλή χρηστικότητα για τις ανθρώπινες ανάγκες, πιστεύω πως με κάποιο τρόπο υπονομεύει ή αποκαθλώνει το πολιτικό-θεωρητικό παράδειγμα σύμφωνα με το οποίο η ζωή θυσιάζεται στο βωμό της αφαίρεσης.

Αυτό είναι το τρίτο σημείο που θέτω. Πιστεύω ότι εδώ μπορεί να γίνει μία πολύ σοβαρή σύνδεση γύρω από την οικολογική θεωρία και ορισμένα στοιχεία μίας αιρετικής θεολογίας που αποπειράται να υπονομεύσει την υπερβατική έννοια του θεού όπως επίσης και την ανθρωπομορφική εικόνα του ανθρώπου. Αυτός λοιπόν είναι ο πρώτος τρόπος που αντιλαμβάνομαι τη Βέβηλη Πολιτική.

Η σχέση ανάμεσα στην πολιτική και οικολογική κυριαρχία αποτελούν επίκεντρο των αναρχικών θεωριών. Πολλοί αναρχικοί όπως ο Μάρει Μπούκτσιν για παράδειγμα, έχουν δημιουργήσει έναν παραλληλισμό ανάμεσα στη σχέση μας με τη φύση, την καταχρηστική και κυριαρχική σχέση μας με τη φύση, αλλά επίσης και την καταχρηστική, καταπιεστική και κυριαρχική σχέση μας με τους άλλους ανθρώπους που χαρακτηρίζουν τις κοινωνικές μας σχέσεις γενικότερα. **Η ασυμβίβαστη αυτή κριτική στην πολιτική εξουσία, το μη-ιεραρχικό όραμα των πολιτικών σχέσεων που μπορεί επίσης να περιλαμβάνει μία αντι-καταχρηστική σχέση με τη φύση, κάνει τον αναρχισμό σημαντικό για την κατανόηση της Βέβηλης Πολιτικής που επιδιώκω να αναπτύξω. Επίσης η βασική**

έννοια της Αναρχίας δηλαδή η απουσία της εξουσίας ή των δομών της, είναι ένας άλλος τρόπος να εκφράσουμε το οντολογικό ενδεχόμενο, την ανοικτότητα και τη διάδραση με τον κόσμο τα οποία συσχετίζω με την ιδέα της βεβήλωσης.

Η ΑΝ-ΑΡΧΙΑ, η απουσία εξουσίας που είναι άλλωστε μία ελληνική λέξη, αντιστέκεται στο υπερβατικό και κάνει αδύνατη την θέσμιση ιεραρχιών μεταφυσικού ή πολιτικού τύπου. Και για αυτό πιστεύω πως η Αναρχία είναι η πραγματική αντίθεση με την θεωρία της Κυριαρχίας του Σμιτ και το απαραίτητο σημείο εκκίνησης για οποιαδήποτε σοβαρή κριτική της Πολιτικής Θεολογίας.

Όμως πιστεύω πως πρέπει να στοχαστούμε πιά προσεκτικά γύρω από την ιδέα της Αναρχίας και την πολύ αμφίσημη έννοια της Πολιτικής Θεολογίας. Αν ανατρέξουμε και ξαναδιαβάσουμε τον Καρλ Σμιτ και το βιβλίο του “Πολιτική Θεολογία” κατά κάποιο τρόπο για τον ίδιο ο αληθινός εχθρός είναι ο αναρχισμός και όχι ο φιλελευθερισμός. Ο εχθρός του είναι ο επαναστατικός αναρχισμός του 19ου αιώνα που εκφράστηκε από τους Μπακούνιν, Κροπότκιν και Προυντόν και αποτελούν μία πραγματική απειλή, όπως το θέτει ο ίδιος, για τη νομιμοποίηση της πολιτικής κυριαρχίας. Κατά τον Σμιτ ο μόνος τρόπος να αντιδράσει αποτελεσματικά η Κυριαρχία ενάντια στον αναρχισμό είναι να γίνει η ίδια “αναρχική”. Με μία έννοια στο καθεστώς εξαίρεσης η Κυριαρχία υπερβαίνει το νόμο. Υπό μία έννοια δομείται αναρχικά, γίνεται εκείνο που ονομάζουμε η αναρχία της εξουσίας.

Με την αναστολή των νόμων και την κήρυξη του καθεστώτος εξαίρεσης, η κυριαρχία γίνεται αυτόνομη, ανεξάρτητη και αυτοθεσμιζόμενη. Οπότε η Αναρχία και η Εξαίρεση είναι οι δύο πλευρές του ίδιου νομίσματος ή δύο πλευρές μίας Λωρίδας Möbius (ΣτΜ. August Ferdinand Möbius 1790-1868) που ενώ αντιτίθεται η μία στην άλλη βρίσκονται στο ίδιο χρονικό διαρκές και μοιράζονται την ίδια δομή. Αυτός μερικές φορές είναι και ο λόγος που γίνεται δύσκολο να διακριθεί η διαφορά των επαναστάσεων από τις αντεπαναστάσεις και επίσης έτσι αναφέρει ο Agamben την Αναρχική Φύση της Εξουσίας.

Η Αναρχία είναι το μυστήριο στο επίκεντρο της Πολιτικής Θεολογίας. Είναι ο θανάσιμος εχθρός της Πολιτικής Θεολογίας που αποκηρύττει και φοβάται περισσότερο και όμως είναι εκείνο που η Πολιτική Θεολογία πρέπει να αφομοιώσει και να μιμηθεί ούτως ώστε να εξουδετερώσει την απειλή του.

Συλλογιζόμενοι κατά πόσο ο Αναρχισμός είναι μία αποτελεσματική κριτική αντίδραση στην Πολιτική Θεολογία πρέπει να σκεφτούμε αυτό που λέει ο Καρλ Σμιτ για την Αναρχία και ιδιαίτερα τον Μπακούνιν που τον χαρακτηρίζει ως “το μεγαλύτερο αναρχικό του 19ου αιώνα”, ο οποίος γίνεται στη θεωρία ο “ θεολόγος της αντι-θεολογίας ” και στην πράξη ο “ Δικτάτορας της Αντι-Δικτατορίας”.

Τι άραγε να εννοεί με τούτες τις αινιγματικές φράσεις ?

Ο Σμιτ υπογραμμίζει πως οι αναρχικοί μοιράζονται με τους Αντεπαναστάτες μία απόλυτη ροπή προς το κυρίαρχο κράτος σε τέτοιο βαθμό που είναι πιστά είδωλα ο ένας του άλλου. Τόσο οι Αναρχικοί όσο και οι Αντεπαναστάτες είναι απολυταρχικοί δεδομένου πως αμφότεροι έχουν μία απολυταρχική άποψη για το Κράτος. Οι Αντεπαναστάτες υποθετικά πιστεύουν στο Κράτος ενώ οι Αναρχικοί το απορρίπτουν, όμως και οι δύο το αντιμετωπίζουν ως μία απολυταρχική δομή. Με άλλα λόγια ως ένα μηχανισμό που κατέχει αδιαμεσολάβητη εξουσία.

Εκεί που πιστεύω πως ο Μπακούνιν πέφτει στην παγίδα της Πολιτικής Θεολογίας είναι ο τρόπος που καταλήγει σε θεολογικές κατηγοριοποιήσεις κατά την επίθεση του στη θεολογία. Ήταν τόσο ακραίο το μίσος του για το Χριστιανισμό και την εκκλησία ώστε επικαλέστηκε το διάβολο, το Σατανά στον πόλεμο του ενάντια στο θεό και το Κράτος. Ο επαναστατικός Σατανισμός του Μπακούνιν θα μπορούσε δικαίως να θεωρηθεί ως μία αντι-θεολογική θεολογία, ιδιαίτερα σε ότι αφορά στον εορτασμό της εμμένειας και του Υλισμού ως ένα νέο είδος θρησκείας ανάμεσα στη Ζωή και την Ανθρωπότητα που θα έρθει να αντικαταστήσει ή να παραγκωνίσει τις θρησκείες του Υπερβατικού.

Συνεπώς υποστηρίζω πως ο Αναρχικός Υλισμός, δηλαδή αυτή η ιδέα

πως οι κοινωνικές σχέσεις ενσαρκώνουν αυτή την επικείμενη ορθολογική δομή σε μία ορθολογική κίνηση που έρχεται να αντικαταστήσει τον παλιό σκοταδισμό της θρησκείας, ο Υλισμός καταλήγει τελικά να γίνει ένα άλλο είδος θρησκείας, ένα άλλο είδος συστήματος πίστης και συνεπώς πέφτει στην παγίδα της Πολιτικής θεολογίας.

Για να μπορέσει ο αναρχισμός να αντισταθεί ουσιαστικά σε αυτό το πολιτικο-θεολογικό παράδειγμα θα πρέπει να είναι ικανός να δραπετεύσει από τη σκιά της εξουσίας ή το φάσμα του πανίσχυρου κυρίαρχου κράτους εκείνου που ο Λακαν αναφέρει ως “ο Λόγος του Κυρίαρχου”. Εννοώ εδώ πως η κεντρική ιδέα του αναρχισμού για την “επανάσταση ενάντια στην Κρατική Εξουσία” μάλλον χρήζει αναστοχασμού.

Ο αναρχισμός είναι μία φιλοσοφία που έχει με οξύνοια αντιληφθεί τους κινδύνους της Εξουσίας, πολύ περισσότερο από το Μαρξισμό ή το μαρξισμό – λενινισμό και αυτός είναι ο λόγος που επιδιώκει την καταστροφή της κρατικής εξουσίας και μάλιστα ως πρώτη πράξη της επανάστασης. Όμως αν προσπαθήσουμε να στοχαστούμε τι ακριβώς σημαίνει ο όρος “Επανάσταση” σήμερα, δεν είναι και τόσο ξεκάθαρο επειδή η κρατική κυριαρχία ή καλύτερα τα όρια της Κρατικής Κυριαρχίας είναι πολύ λιγότερο διακριτά και βρισκόμαστε σε μία εποχή όπου η Εξουσία έχει μία δικτυακή δομή και μορφή αντίθετα με την κεντρική θέση που κατείχε και τον τρόπο που λειτουργούσε τον 19ο αιώνα. Ούτε και είναι ακόμα εντελώς ξεκάθαρο τι είδους θεσμοί θα αντικαταστήσουν το Κράτος και αν οι άνθρωποι θα είναι έτοιμοι να οργανωθούν συνεργατικά σε ένα ευρύ κοινωνικό επίπεδο.

Οπότε η ερώτηση μου , ακόμα δεν είναι οριστικός ισχυρισμός αλλά μία ερώτηση, είναι : με Τι θα μοιάζει σήμερα η Επανάσταση και το κατά πόσο θα προσομοιάζει με ένα Αποκαλυπτικό γεγονός που θα καταστρέψει οριστικά την Κρατική Εξουσία με μία συμβολική πράξη ή με μία σειρά από συμβολικές πράξεις.

Φυσικά θεωρώ πως οι συμβολικές πράξεις είναι πολύ σημαντικές αλλά δεν πιστεύω πως απαραίτητα επιλύουν το πρόβλημα της Εξουσίας. Ίσως είναι πιο παραγωγικό στην εποχή μας να επιδοθούμε σε μία σειρά από πρακτικές αυτο-μεταμόρφωσης ή καλύτερα εκείνες που ο Φουκω ονομάζει “ασκήσεις” (που βέβαια

είναι ελληνική λέξη), οι οποίες θα μας δώσουν τη δυνατότητα να τροποποιήσουμε τις σχέσεις μας με τους άλλους, να τροποποιήσουμε τις ηθικές και κοινωνικές σχέσεις με τους άλλους και με το άμεσο περιβάλλον μας και να δομήσουμε διαφορετικές μορφές κοινωνικής οργάνωσης που θα μας δίνουν περισσότερη αυτονομία από την κρατική εξουσία.

Αυτό είναι που ο Agamben ονομάζει “πρακτικές αποκαθήλωσης”. Δεν είναι απλά αντιθεσμικές επειδή καταρρίπτοντας ένα θεσμό οδηγείσαι πάντα στη δημιουργία ενός άλλου είδους ή και σε διαφορετικές μορφές θεσμών. Πιστεύω πως οι “πρακτικές εγκαθίδρυσης” αναφέρονται σε μία σειρά μικροπολιτικών σχέσεων που λαμβάνουν χώρα ανάμεσα στα υποκείμενα.

Κι εδώ νομίζω πως η αντίληψη του αναρχικού Max Stirner για την εξέγερση, αντιπαραθετικά προς την επανάσταση, είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα σε αυτό το πλαίσιο, επειδή το επιχείρημα του είναι ότι η Επανάσταση απλά δημιουργεί νέες μορφές θεσμών ενώ στην Εξέγερση το άτομο αναδημιουργεί τον εαυτό του και επιβεβαιώνει την αδιαφορία του ως προς την Εξουσία.

Ας στοχαστούμε περισσότερο γύρω από αυτές τις βέβηλες πρακτικές

ή μικροπολιτικές πρακτικές και σε τι προσομοιάζουν. Εδώ θέλω να αναφερθώ στον Ivan Illich που υπήρξε ιερέας που απέρριψε τον Καθολικισμό κι έγραψε κάποιες ενδιαφέρουσες κριτικές για το βιομηχανικό νεωτερισμό και ειδικότερα στο σύγχρονο σύστημα υγείας και εκπαίδευσης.

Γράφοντας στη δεκαετία του 1970 ο Ιλλιτς υποστήριξε πως οι σύγχρονοι θεσμοί έχουν φτάσει σε ένα σημείο κρίσης σε ότι αφορά στην αποδοτικότητα και την αποτελεσματικότητα. Η ρίζα του προβλήματος βρίσκεται στην κουλτούρα των μηχανών όπως επίσης και στην εξάρτηση μας αποστερώντας μας την αυτονομία. Οπότε στην κριτική του Ιλλιτς στη σύγχρονη βιομηχανική κοινωνία είναι κεντρική η ιδέα των “αρνητικών αποδόσεων”.

Υποστηρίζει πως όταν η τεχνολογία εξελίσσεται πέρα από μία ορισμένη αποδοτικότητα αρχίζει να γίνεται αναποτελεσματική και σπάταλη απαιτώντας περισσότερο χρόνο και ενέργεια για να τη

διαχειριστούμε και να τη χρησιμοποιήσουμε. Έτσι και με τα ταχύτερα δίκτυα διασύνδεσης επικοινωνιών και τις συσκευές που υποτίθεται ότι εξοικονομούν χρόνο, τελικά χάνουμε περισσότερο χρόνο απλά για να ειμαστε δικτυωμένοι. Ιδιαίτερα μάλιστα τούτη την εποχή του “περιορισμού” πρόκειται για κάτι που το βιώνουμε όλοι μας επειδή επικοινωνούμε εικονικά και αφιερώνουμε περισσότερες ώρες της μέρας μπροστά στους υπολογιστές και τελικά όσον αφορά στην αποτελεσματικότητα και την αποδοτικότητα μάλλον υπάρχει έλλειμμα.

Ο ίδιος κανόνας των “αρνητικών αποδόσεων” ισχύει και στη σύγχρονη ιατρική που έχει μεταφέρει την δυνατότητα θεραπείας από τους ανθρώπους στις μεγάλες φαρμακοβιομηχανίες και στα ιδρύματα και καταλήγει να έχουμε πολλούς ανθρώπους λιγότερο υγιείς και ευάλωτους σε ασθένειες και περισσότερες νέες ασθένειες και μεγαλύτερη εξάρτηση στα φάρμακα. Έτσι ακούμε για βακτήρια που αντιστέκονται στα γνωστά φάρμακα ως αποτέλεσμα της κατάχρησης αντιβιοτικών. Ο κανόνας επίσης ισχύει στις σύγχρονο τρόπο μετακίνησης, κάποτε ταξιδεύαμε σπαταλώντας περισσότερο χρόνο στο ταξίδι αλλά όσο ταχύτερα ταξιδεύουμε τόσο περισσότερο χρόνο χάνουμε και γινόμαστε πιά αργοί. Μπορεί εύκολα να το διαπιστώσει κάθε σύγχρονος ποδηλάτης στις πόλεις μας που η δυνατότητα μετακίνησης του είναι αντιστρόφως ανάλογη της τελικής ταχύτητας του οχήματος του (ΣτΜ. σε σχέση με τις μοτοσυκλέτες και τα αυτοκίνητα) αν υπολογίσουμε τα μποτιλιαρίσματα και τις άλλες επιπλοκές της κίνησης. 1.01.23

1 Μέρος της συζήτησης με το Σαουλ Νιουμαν που υπάρχει στο κανάλι της BABYΛΩΝΙΑΣ Πολιτικό Περιοδικό στο YOUTUBE.

https://youtu.be/z_KmJBaAw-8

Μία καταγγελία για τη λογοκρισία στο Facebook

Καταγγελία για τη λογοκρισία στο Facebook

Μετάφραση ΕΓΧΡΩΜΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Υπογράψτε την ανοιχτή επιστολή μας για να αντιταχθείτε στο αφήγημα του Facebook για τα “δύο άκρα” που ευθυγραμμίζεται με την κυβέρνηση Τραμπ για να καταστείλουν τις φωνές των ακτιβιστών και των παραγωγών μέσων που σχετίζονται με τα αριστερά και αντιεξουσιαστικά κινήματα διαμαρτυρίας.

Ως εκδότες, συγγραφείς, εκπαιδευτικοί, ακτιβιστές και παραγωγοί μέσων, ανησυχούμε βαθιά από την απόφαση του Facebook να απαγορεύσει το itsgoingdown.org, crimethinc.com και πολλούς άλλους εκδότες, συγγραφείς και ακτιβιστές λόγω της σχέσης τους με τον αναρχισμό. Αυτή η απόφαση έχει ρητώς πολιτικά κίνητρα. Το Facebook καταστέλλει τις φωνές τους λόγω των πεποιθήσεών τους και επειδή παρέχουν χώρο για τις προοπτικές των συμμετεχόντων στα αριστερά κοινωνικά κινήματα.

Σε μια δήλωση που αιτιολογεί τις απαγορεύσεις, το Facebook αναγνώρισε ότι αυτές οι ομάδες δεν έχουν κανένα ρόλο στην οργάνωση της βίας, αλλά ισχυρίζεται αφηρημένα ότι “συνδέονται με τη βία” ή “έχουν μεμονωμένους οπαδούς με μοτίβα βίαιης συμπεριφοράς” – μια περιγραφή τόσο ευρεία που θα μπορούσε να συμπεριλάβει αμέτρητες σελίδες που παραμένουν ενεργές στο Facebook. Οι αναρχικοί εκδότες και οι εν λόγω συγγραφείς στοχοποιούνται για λόγους που τελικά αφορούν πολιτικές πεποιθήσεις και όχι «βία». Εάν αυτή η απόφαση δεν αμφισβητηθεί, θα δημιουργήσει ένα προηγούμενο που θα χρησιμοποιηθεί ξανά και ξανά για να στοχοποιήσει την ίδια τη

διαφωνία.

Στη δήλωσή του, το Facebook κατηγοριοποιεί τους αναρχικούς μαζί με τις ακροδεξιές πολιτοφυλακές που υποστηρίζουν την κυβέρνηση Τραμπ, συνδέοντας δύο ομάδες που είναι θεμελιακά ανόμοιες και αντιτιθέμενες. Αυτό αντανακλά την απόφαση του Γενικού Εισαγγελέα William Barr για τη δημιουργία μιας ειδικής ομάδας του Υπουργείου Δικαιοσύνης που στοχεύει σε «αντικυβερνητικούς εξτρεμιστές» δηλαδή στοχοποιεί τόσο τους αυτοανακηρυγμένους φασίστες όσο και τους αντιφασίστες, σχηματίζοντας μια ψευδή ισοδυναμία μεταξύ των λευκών ρατσιστών που ενορχηστρώνουν επιθέσεις και εκείνων που οργανώνονται για να προστατεύσουν τις κοινότητές τους.

Σε μια εποχή που οι διαδηλώσεις έπαιξαν ουσιαστικό ρόλο στη δημιουργία ενός εθνικού διαλόγου σχετικά με τον ρατσισμό, τη βία και την καταπίεση, βλέπουμε την απαγόρευση του Facebook ενάντια στους αναρχικούς εκδότες στο πλαίσιο των συνεχιζόμενων προσπάθειών της κυβέρνησης Τραμπ για καταστολή της διαμαρτυρίας. Για μήνες, ο Ντόναλντ Τραμπ κατηγόρησε ξεκάθαρα τους αναρχικούς για το κύμα διαμαρτυρίας σε όλη τη χώρα που προκλήθηκε από την επίμονη αστυνομική βία στις Ηνωμένες Πολιτείες. Πριν από μια δεκαετία, εκπρόσωποι του Facebook επιδείκνυαν με υπερηφάνεια τον ρόλο τους στα οριζόντια κοινωνικά κινήματα που ανέτρεψαν τους τυράννους στην Αίγυπτο και αλλού. Σήμερα, η απόφασή τους να απαγορεύσουν εκδότες που παρέχουν χώρο για τους συμμετέχοντες σε διαμαρτυρίες δείχνει ότι παίρνουν τις εντολές τους σχετικά με το τι πρέπει να αποτελεί αποδεκτή ομιλία από εκείνους που βρίσκονται στην κορυφή της δομής εξουσίας.

Η απόφαση του Facebook είναι μέρος μίας πρακτικής που θα προχωρήσει πολύ αν δεν αντιδράσουμε. Οι αναγνώστες αξίζουν να μπορούν να ακούνε απόψεις από κινήματα διαμαρτυρίας ενάντια στην αστυνομική βαρβαρότητα και το ρατσισμό, ακόμη και αμφιλεγόμενα. Οι συγγραφείς και οι εκδότες δεν πρέπει να καταστέλλονται επειδή προωθούν την αλληλεγγύη και την αυτοδιάθεση.

Ελάτε μαζί μας να καταδικάσουμε αυτήν την απαγόρευση και να υπερασπιστούμε τη νομιμότητα της έκφρασης των απόψεων των αναρχικών ειδικά και των διαδηλωτών γενικά. Για να προσθέσετε το όνομά σας σε αυτήν τη λίστα, υπογράψτε την έκκληση του Change.org και βάλτε τον τίτλο σας και μια δήλωση υποστήριξης στο πλαίσιο σχολίων και θα προστεθεί στην λίστα.

Συνυπογράφουν :

Πολιτικό Περιοδικό BABYLONIA <https://www.babylonia.gr/>

Editorial Collective, Agency

Evan Henshaw-Plath (@rabble), Twitter founding team member and first employee

Noam Chomsky, linguist, philosopher, and political activist

Bhaskar Sunkara, editor of Jacobin

Dr. Cory Doctorow (h.c.), Visiting Professor of Practice UNC School of Library Science, author of Little Brother and Walkaway

Hedi El Kholti, Managing Editor, Semiotext(e) Press

Christopher Mathias, senior reporter at HuffPost

Abby Martin (@abbymartin), founder of The Empire Files

Jason Wilson, journalist (@mrjasonowilson)

Natasha Lennard, journalist at The Intercept (@natashalennard)

Molly Crabapple, journalist (@mollycrabapple)

Robert Evans (@IwriteOK), investigative journalist with Bellingcat

Kim Kelly, journalist at Teen Vogue (@GrimKim)

Vicky Osterweil, author

Moxie Marlinspike (@moxie)

Shane Bauer, journalist

Mark Bray, Rutgers University

David Graeber, author of Debt: The First 5000 Years

Nathan Jun, Professor of Philosophy, Midwestern State University

George Ciccariello-Maher, author and Visiting Associate Professor of Global Political Theory at Vassar College

Cindy Milstein, author of Rebellious Mourning

Alexander Reid Ross, Doctoral Fellow, Centre for the Analysis of the Radical Right

Marina Sitrin, Associate Professor at Binghamton University and author of *Everyday Revolutions: Horizontalism and Autonomy in Argentina*

Brendan McQuade, Assistant Professor at the University of Southern Maine and author of *Pacifying the Homeland: Intelligence Fusion and Mass Supervision*

Alex Vitale, professor of sociology at Brooklyn College and author of *End of Policing*

Andrew Cornell, author of *Unruly Equality: U.S. Anarchism in the 20th Century*

Aaron Benanav, researcher at Humboldt University of Berlin

Cory Elia, Managing Editor for Village Portland

John Knefel, journalist (@johnknefel)

Jake Hanrahan, founder of Popular Front

John Duda, Executive Director, The Real News Network

Yael Grauer, journalist (@yaelwrites)

Donna Minkowitz, journalist

Kelly Weill, journalist (@KELLYWEILL)

Andrew Hurley, musician

Chelsea Manning

AK Press, publisher

Janus Rose, journalist at Vice Magazine

Rachel Kushner, novelist

Madeline ffitch, novelist (madelineffitch.com)

Rachel E. Pollock, author and educator

Hàng-An Trương, artist and educator

Shane Burley, journalist and author of *"Fascism Today: What It Is and How to End It"*

Spencer Sunshine, researcher and writer

Megan Squire, Professor of Computer Science at Elon University, Sr. Fellow at Center for Analysis of the Radical Right

scott crow, author of *Black Flags and Windmills*

Emily Gorcenski, researcher

carla bergman, co-author of *Joyful Militancy*

Matthew N. Lyons, blogger at ThreeWayFight.blogspot.com and author of *Insurgent Supremacists: The U.S. Far Right's Challenge to State and Empire*

Hannah Shaw, author of *Tiny But Mighty*

Cindy Crabb, author, editor of *Learning Good Consent*

William Budington, Electronic Frontier Foundation, NAASN

Michael Edison Hayden, investigative reporter

Hannah Gais, journalist and researcher

Ross E. Lockhart, publisher, Word Horde

Sam Richard, author and owner of Weirdpunk Books

Laurie Raye, Editor of *Gwyllion Magazine*

Madeline Lane-McKinley, author and co-editor of *Blind Field: A Journal of Cultural Inquiry*

Eva Schörkhuber, Schrifstellerin und Kulturwissenschaftlerin (Author and cultural scientist)

Uri Gordon, author and educator

Olivia Katbi Smith, co-chair of Portland Democratic Socialists of America

David Forbes, writer and journalist

Laurie Penny, author and screenwriter

Kitty Stryker, journalist

Margaret Killjoy, author of *The Lamb Will Slaughter the Lion*

Daryle Lamont Jenkins, founder of One People's Project

Eleanor Goldfield, artist, organizer, journalist, filmmaker

Andreas Pavlic and Peter Haumer, Autoren, Anarchismusforscher Wien

Jaym Gates, Editorial Director, Nisaba Press

Black Powder Press

Combustion Books, publisher

Earth First Journal! Media from the Frontlines of Ecological Resistance

Andrew Zonneveld, managing editor, *On Our Own Authority!* Publishing

Jonathan Penton of *Unlikely Books*

Nick Walker, Managing Editor, *Autonomous Press*

Firestorm Books & Coffee

Asheville Blade

Z. Zane McNeill, activist, scholar, and author

Scott Parkin, writer, producer, co-host, Green and Red Podcast; organizer,

Rising Tide North America

Kenyon Zimmer, historian and author

MC Sole, the Solecast

Evan Greer

Channel Zero podcast network

Rebel Steps podcast (@RebelSteps)

The Is It Transphobic Podcast

Simon Berman, publisher, Strix Publishing

Fabio Fernandes, writer, editor, translator, and journalist

Rosemeire Gonçalves Garcia, Brazil

James Lindenschmidt, writer/producer

Diego Flores Magón, Casa del Hijo del Ahuizote (@casadelahuizote)

subMedia

Portland Anarchist Road Care

Franklin Lopez, anarchist filmmaker

Elle McKenna, anarchist, activist, researcher, author, and CrimethInc. collaborator

The Final Straw Radio

Zosia Brom, Freedom News editor

Stephanie Wilkinson, Senior Director of Engineering, anarchist, mom

Lindsey Bieda, Lead Software Engineer and Activist

B. Lana Guggenheim, journalist

Colorado Springs Anti-Fascists

Rachel Anne Jolie, writer and educator

Siskiyou Rising Tide

Agência de Notícias Anarquistas-ana, Brazil

Audrey Eschright, publisher of The Recompiler

Luis Othoniel Rosa, novelist and professor, author of Down with Gargamel!

Nancy Piñeiro, activist, translator, researcher from Argentina

Julianna Stone Neuhouser, literary translator

Julie Pagano, principal software engineer
Nick Mamatas, author of Move Under Ground
Struggalo Circus (@StruggaloCircus)
Siskiyou Abolition Project
Sydney Anarcho-Communists
Denver Communists
Antimídia
Facção Fictícia
Anarchist Radio Berlin
Coffee with Comrades
Fire and Flames Music and Clothing
Silver Threads Podcast
Black Mosquito
Kurtis Rainbolt-Greene, Difference Engineers
Alley Valkyrie, writer and podcaster, co-founder of Gods & Radicals
David McDonald, software engineer
S. Brackett Robertson, writer
Posthuman Studios
Patrick Farnsworth, host of Last Born In The Wilderness
Justin Bendell, writer and co-host of Point Blank Hardboiled, Noir, and Detective Fiction Podcast
Kurt Ellison, co-host of Point Blank: Hardboiled, Noir, and Detective Fiction Podcast
Ariel Howland: LGBT community activist and contributor to "Resilience: Surviving in the Face of Everything" anthology
Kat Maddox, tech writer and organizer
N.O. Bonzo, artist- B. Remy Cross, researcher and author
Multiversidad Libertaria, educational anarchist platform, Nicaragua
Taller Nepantla, anarchist art collective
Jake Johnson, Writer, Reporter, Artist
DiDi Delgado, Activist and Author of "Mark Zuckerberg Hates Black People" - Marin Youth Liberation Front
Inhabit the Chaos Southern Oregon Rural Anarchists
Steven R. Stewart, author of Generation One: Children of Mars
Hester L. Furey, writer and editor

AntiFash Gordon, far-right researcher

Jesse Bullington/Alex Marshall, author and editor

Carlo Romani, Professor of Contemporary History at the Federal University of the State of Rio de Janeiro

---

Ο ρόλος του ελληνικού Κράτους στον (μη) απομονωτισμό του καθεστώτος Ερντογάν

του Μηνά Μπλάνα

Εδώ και περίπου 2 αιώνες, ίσως και παραπάνω, υπάρχει ένα εθνικιστικό μίσος-εχθρότητα που διακατέχει τα δύο γειτονικά κράτη. Ένα αφήγημα που ήταν και παραμένει απαραίτητο για την διατήρηση και το χτίσιμο του λεγόμενου έθνους-κράτους και στις δύο πλευρές. Θηριωδίες, αδικοσκοτωμένοι κάτοικοι και άμαχοι και από τις δύο πλευρές στέκονται για να μας υπενθυμίζουν πως ανεξαρτήτου έθνους οι Μεγάλες Ιδέες γεννάνε Μεγάλα Νεκροταφεία. Θάνατοι στον βωμό του εθνικισμού που χρησιμοποιούνται αναλόγως την πλευρά ως προς ενίσχυση του και όχι προς αποφυγή όπως θα έπρεπε να είναι το μάθημα από αυτές τις ιστορίες και τα νεκρά σώματα.

Αναμφίβολα, μία κατάσταση που βολεύει την εκάστοτε άρχουσα τάξη στα δύο κράτη για εσωτερική κατανάλωση, έτσι ώστε να συσπειρώνει τον εθνικό κορμό γύρω από την κυριαρχία της, με πρόσχημα την εθνική ενότητα.

Πριν αλλά και μετά την πανδημία έχουν μπει, από τα ΜΜΕ της ΝΔ κυρίως, στον δημόσιο διάλογο αναγνώσεις εκ των δύο κρατών όπως οι προκλήσεις και αντεγκλήσεις με φόντο τους πρόσφυγες, την Αγία Σοφιά και τώρα με το τεταμένο κλίμα Αιγαίο με φόντο τους

υδρογονάνθρακες. Μέσα στο πλαίσιο ολικής διαπλοκής και άμεσης σύνδεσης των ΜΜΕ με το κυβερνών κόμμα, όπου η κυβερνητική γραμμή είναι ο λόγος των δημοσιογράφων, ακούσαμε και συνεχίζουμε να ακούμε για την Ελλάδα που έχει την διεθνή κοινότητα μαζί της και την δήθεν απομονωμένη Τουρκία. Τα περισσότερα απ' αυτά ήδη καταρρέουν από την ίδια πραγματικότητα, και όχι από αυτήν που συνηθίζουν να προβάλλουν στις οθόνες προσφέροντας μόνο μια αυταπάτη στην κοινωνία.

Όμως ποιος είναι ακριβώς ο ρόλος του Ελληνικού Κράτους στην απομόνωση του καθεστώτος Ερντογάν και των κινήσεων του τόσο στο εσωτερικό της Τουρκίας όσο και στις ιμπεριαλιστικές του βλέψεις;

Η απάντηση είναι μία και σκληρή βάση της πραγματικότητας: Η Ελλάδα αλλά κι άλλες χώρες της Ε.Ε όπως η Γερμανία, είναι οι εγγυητές της εξολόθρευσης των εσωτερικών εχθρών του καθεστώτος Ερντογάν. Δηλαδή με άλλα λόγια έχουν βάλει για τα καλά το λιθαράκι τους, βοηθώντας τον να χτίσει την αυτοκρατορία του.

Μία αυτοκρατορία γεμάτη θάνατο, βασανισμούς, κυνηγητά και φυλακίσεις πολιτικών αντιπάλων, διώξεις σε όποιο ΜΜΕ εκφράσει έστω και κάποια κριτική στο καθεστώς. Υπό αυτήν την έννοια ο Ερντογάν στήνοντας ένα παρακράτος σε σχεδόν όλους τους θεσμούς, υπό τον συνεχή φόβο των διώξεων, προσπαθεί να επιβληθεί με βάση μία εθνική ενότητα. Σε κάθε περίπτωση κριτικής και σκανδάλου ακούγεται η λέξη εθνικός διχασμός και σκευωρία. Όπως εδώ ένα πράγμα χωρίς να έχουμε τις φυλακίσεις μιας και τα ΜΜΕ ανήκουν ολοκληρωτικά, πριν ελαχίστων εξαιρέσεων, σε εφοπλιστές-υποστηρικτές της κυβέρνησης. Ένα καθεστώς ποτισμένο με τον πολεμοχαρή εθνικισμό.

Στο εσωτερικό του, όμως, το μόνο που διατρανώνεται είναι η εθνική ενότητα, η υπευθυνότητα, η διαφάνεια και ο αγνός πατριωτισμός. Αυτά για να πάρουμε μία πρώτη γεύση πως στήνεται ένα ολοκληρωτικό καθεστώς εξ ολοκλήρου από την παραπληροφόρηση και την "έγκυρη-ανεξάρτητη" ενημέρωση.

Μέσα σ' αυτές τις σκοτεινές συνθήκες, αρκετοί πολιτικοί

αντίπαλοι, είτε πολιτικοί είτε απλοί πολίτες, αναγκάστηκαν να φύγουν από την χώρα με βάση και τις διώξεις εναντίον τους. Έτσι, με αυτό το νέο αυταρχικό καθεστώς οι άμεσα εμπλεκόμενοι και διωκόμενοι άρχισαν σιγά σιγά να ζητάνε την απομόνωση του Τούρκικου κράτους από άλλα κράτη. Συνήθως με πορείες διαμαρτυρίας σε διάφορες πόλεις της Ευρώπης. Η απάντηση τόσο της Ελλάδας όσο και του κάθε κράτους ήταν αυτή που ξέρει καλύτερα: καταστολή και νέες διώξεις προς αυτούς τους ανθρώπους. Δεν είναι ανέκδοτο. Η Ελλάδα αντιλαλεί στο εσωτερικό της, τις φωνές για απομόνωση της Τουρκίας ενώ έχει κάνει τα απαραίτητα έτσι ώστε να αφανίσει κάθε αντιπολιτευτική φωνή για ειρήνη ενάντια στην εθνικιστική έξαρση στο εσωτερικό της Τουρκίας. Ξύλο και βασανισμοί σε διαμαρτυρόμενους/ες για την κατάσταση στην διπλανή χώρα, καταστολή από την ελληνική αστυνομία σε διαμαρτυρίες έξω από την Τούρκικη Πρεσβεία και το Προξενείο, διώξεις, συλλήψεις κι όλα αυτά σε ένα διπλωματικό παιχνίδι για να κάνει το “καλό παιδί” στο καθεστώς Ερντογάν. Με κορυφαίο δώρο την σύλληψη του Οτσαλάν, ηγετική φυσιογνωμία των Κούρδων της Βόρειας Συρίας και από τους λίγους που απειλούσε και ακόμα απειλεί μέσω του πολιτικού σχεδίου για απεμπλοκή από το έθνος-κράτος και τα αδιέξοδα του. Για να περάσουμε στο σήμερα και τις διώξεις που ακούμε ανά τακτά διαστήματα και τα πλήρης συνυφασμένα με το καθεστώς στην Τουρκία αφηγήματα περί τρομοκρατικών γιαφκών, που εν τέλει καταλήγουν σε κενά κατηγορητήρια με αθώους ανθρώπους στο δικαστήριο για δήθεν επιθέσεις σε επισκέψεις του Τούρκου Προέδρου.

Εν τέλει τι έχει κάνει για την απομόνωση του ολοκληρωτικού καθεστώτος; Η απάντηση είναι μία: Το ελληνικό κράτος κάνει ότι μπορεί έτσι ώστε να εξολοθρέψει οποιαδήποτε διαφορετική φωνή στην γειτονική χώρα. Το ίδιο και η Γερμανία με ακόμη περισσότερη καταστολή κι άλλες ευρωπαϊκές χώρες χτυπώντας πορείες Κούρδων και συλλαμβάνοντας άτομα που γύρισαν από την Rojava. Στην Κομοτηνή βιώσαμε από πρώτο χέρι αυτό το πείσμα όταν σύντροφοι/ισες από τον Ρουβίκωνα πραγματοποίησαν επίθεση με μπογιές στο Τούρκικο Προξενείο διαμαρτυρόμενοι/ες για την

κατάσταση στην χώρα και αλληλέγγυοι/ες με τους αγωνιστές εκεί και μετά ακολούθησε ένα κυνηγητό που έφτασε από προσαγωγές ατόμων από τον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό χώρο της πόλης μέχρι και φήμες για εκκενώσεις ελεύθερων κοινωνικών χώρων.

Έτσι, λοιπόν, μέσα στις γεωπολιτικές μπαρούφες που πετάγονται στα ελληνικά ΜΜΕ καθημερινά, προκειμένου να χαδεύσουν τα αυτιά του εύπιστου ακροατηρίου, ας δούμε τα πραγματικά γεγονότα-αυτά που σημαδεύουν ανθρώπινες ζωές όπως συνηθίζει να κάνει η εξουσία. Δεν υπάρχει κανένας απομόνωση όσο χώρες όπως η Γερμανία πουλάνε όπλα με τα οποία μετά η Τουρκία χτυπάει στο Κουρδιστάν, όσες δηλώσεις και επισκέψεις να κάνουν. Δεν υπάρχει απομόνωση όταν σε όλες τις ιμπεριαλιστικές επιθέσεις της Τουρκίας στην Μέση Ανατολή, η Ελλάδα κράτησε τουλάχιστον απαθή στάση. Δεν υπάρχει απομόνωση όσο γίνονται τα πάντα έτσι ώστε να μην σταθεί καμία αντιπολιτευτική δύναμη μπροστά στο απολυταρχικό καθεστώς του Ερντογάν. Και όταν άρχισε να γίνεται αυτό το μόνο που φρόντισες να κάνεις ως κράτος ήταν να χτυπήσεις όσους/ες διαμαρτύρονταν. Γιατί πάνω απ' όλα για να σταματήσει η λαίλαπα του ιμπεριαλισμού, του εθνικισμού και του ασύμμετρου κέρδους(γιατί περί αυτού πρόκειται και για την ισχύς σε χώρες με κοιτάσματα) χρειάζεται ισχυρή αντίσταση και φωνές που να αντιτίθενται τόσο στο εσωτερικό όσο και σε διεθνές επίπεδο διατρανώνοντας την ειρήνη μεταξύ των λαών πέρα από τα συμφέροντα του κεφαλαίου και της άρχουσας τάξης. Εφόσον εξουδετερώνονται αυτές στρώνεται όλο και πιο εύκολα ο δρόμος στον ολοκληρωτισμό και στην παράνοια του εθνικισμού. Και η γεωπολιτική σκακιέρα και τα συμφέροντα μόνο τόσο απλά όσο οι δηλώσεις αξιωματούχων δεν είναι. Το παράδειγμα της επίθεσης στην Rojava με την συμπεριφορά των κρατών πέρα από τις δηλώσεις, αρκεί για να πειστούμε για όλο αυτό.

Αλληλεγγύη στους φυλακισμένους Λευκορώσους αναρχικούς

Από τους αναρχικούς παγκοσμίως

Καταστολή ενάντια στους αναρχικούς στη Λευκορωσία

– Έκκληση για διεθνή αλληλεγγύη

Διώξεις εναντίον αναρχικών στη Λευκορωσία!

Χρειαζόμαστε Αλληλεγγύη!

ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΔΙΑΔΩΣΤΕ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ.

Στις 12 Αυγούστου, οι αναρχικοί Alexander Frantskevich και Akihiro Khanada συνελήφθησαν στη Λευκορωσία. Ο Frantskevich είναι πρώην πολιτικός κρατούμενος, το 2010-2013 φυλακίστηκε με την κατηγορία των επιθέσεων σε κυβερνητικές εγκαταστάσεις. Η αστυνομία τον αποκαλεί «ηγέτη της πιο ριζοσπαστικής ομάδας αναρχικών της συλλογικότητας « Επαναστατική Δράση.»

του παρόντος ο Αλεξαντρ κατηγορείται για την οργάνωση μαζικών ταραχών (με ποινή από 5 έως 15 χρόνια φυλακή). Είναι άγνωστος ο λόγος για τον οποίο κατηγορείται ο δεύτερος κρατούμενος, ο Akihiro Hanada.

αναρχικοί ήδη εδώ και πολύ καιρό είναι η πιο ριζοσπαστική και μια από τις πιο οργανωμένες δυνάμεις που αντιτίθενται στο καθεστώς του Αλεξάντερ Λουκασένκο. Συμμετέχουν ενεργά σε όλες τις μαζικές διαμαρτυρίες Λευκορώσων ενάντια στη δικτατορία και πάντα υπήρξαν αντικείμενο δίωξης από τις αρχές.

Τώρα, με την έναρξη πρωτοφανών διαμαρτυριών στη Λευκορωσία, οι αρχές ανησυχούν για τη δημοτικότητα των αναρχικών και

αρχίζουν έναν νέο γύρο καταστολής. Τα κρατικά τηλεοπτικά κανάλια κατηγορούν άμεσα τους Ρώσους και τους Λευκορώσους αναρχικούς για «συντονισμό των ταραχών» και ο Φράντσκιβιτς και το Ακιχίρο, προφανώς είναι κατάλληλοι υποψήφιοι για το ρόλο των «διοργανωτών διαδηλώσεων». Τώρα οι σύντροφοί μας αντιμετωπίζουν μακρά φυλάκιση για την καταπολέμηση της δικτατορίας και σας καλούμε όλους να μην μείνετε αδιάφοροι. Διοργανώστε δράσεις αλληλεγγύης, ζητήστε την απελευθέρωση του Frantskevich, του Akihiro και όλων των κρατουμένων, μεταφράστε και διαδώστε αυτήν την έκκληση σε όλες τις γλώσσες του κόσμου. Η Λευκορωσία είναι μια χώρα πολύ ευαίσθητη στην παγκόσμια πίεση. **>Προκαλώντας όσο το δυνατόν περισσότερη προσοχή στην υπόθεση εναντίον των αναρχικών, μπορούμε να συμβάλουμε στη θετική της έκβαση.**

Σας υπενθυμίζουμε επίσης ότι ο αναρχικός Nikita Yemelyanov εξακολουθεί να κρατείται στη Λευκορωσία, καταδικάστηκε σε τέσσερα χρόνια φυλάκισης για συμβολικές επιθέσεις σε κτίρια δικαστηρίων και μία πτέρυγα απομόνωσης στο Μινσκ.

Μπορείτε να στείλετε αναφορές σχετικά με τις ενέργειες που πραγματοποιήθηκαν στους συντρόφους στη Λευκορωσία του “Revolutionary Action” έως το Revolutionaruaction@netup.net

>Η μπορείτε να μας στείλετε νέα για τις ενέργειες που πραγματοποιήθηκαν

Mail media_ns @riseup.net

Telegram bot: @Anarchotheory_bot

Αναδημοσίευση

<https://anarchistnews.org/content/repression-against-anarchists-belarus?fbclid=IwAR2d9cQXtuVB6nPg0ddNiFSxgUBYmUWSYtlyrz7-T0FbuxJd1-k0q2DSKiA>

Μετάφραση

ΕΓΧΡΩΜΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Οι Αναρχικοί στην πρωτοπορία των κοινωνικών διαδηλώσεων στη Λευκορωσία

Αυτο το άρθρο που δημοσιεύτηκε στο Belarus Digest, μια συστημική mainstream ιστοσελίδα, περιγράφει με αρκετά στοιχεία την πρόσφατη ιστορία του αναρχικού κινήματος και το ρόλο του στις ταραχές που πλέον έχουν πάρει τη μορφή εξέγερσης, στη Λευκορωσία. Το καθεστώς του Αλεξαντρ Λουκασένκο με ρίζες στο σοβιετικό κρατικό μηχανισμό αντιμετωπίζει όχι μόνο τη διεθνή πίεση αλλά κυρίως ένα γνήσιο κίνημα “από τα κάτω”, ιδιαίτερα μαχητικό. Αφορμή για τη γενίκευση των συγκρούσεων και τη ριζοσπαστικοποίηση των Λευκορώσων με το κίνημα των “κοινωνικών παρασίτων” ήταν ένα σοβιετικής έμπνευσης μέτρο που αποπειράθηκε να εφαρμόσει. Στη Σοβιετική Ένωση ήταν γνωστός ο νόμος περί κοινωνικού παρασιτισμού και αφορούσε καθένα που δεν μπορούσε να παρουσιάσει αποδείξεις πως εργαζόταν σε κάποια θέση της παραγωγής, των υπηρεσιών κλπ. Με αυτό το μέτρο όσοι-ες επιχειρούσαν να ζήσουν στο περιθώριο κινδύνευαν το λιγότερο με εξορία στη Σιβηρία. Ο Λουκασένκο και οι αρχές ασφαλείας σε μία προσπάθεια που τους γύρισε μούμερανγκ, προσπάθησαν να επιβάλουν ένα αντίστοιχο διάταγμα “περί κοινωνικού παρασιτισμού” με ποινή ένα εξοντωτικό χρηματικό πρόστιμο για τα δεδομένα της χώρας. Φυσικά ο λόγος ήταν για να καταστείλουν τις διαμαρτυρίες, τις διαδηλώσεις και κάθε μορφή κοινωνικής αντίδρασης. Το αποτέλεσμα ,όμως, ήταν να οδηγήσει σε όξυνση της κρίσης και σε μία καθαρά συγκρουσιακή αντιπαράθεση της κρατικής μηχανής με την κοινωνία. Στο κείμενο που ακολουθεί παρουσιάζεται ένα σύντομο ιστορικό τόσο της πρόσφατης δραστηριότητας των αναρχικών στη Λευκορωσία όσο και των γεγονότων που οδήγησαν στη γενίκευση της εξέγερσης. (ΣτΜ)

Οι Αναρχικοί στην πρωτοπορία των κοινωνικών διαδηλώσεων στη Λευκορωσία

Στις 15 Μαρτίου, οι αρχές της Λευκορωσίας συνέλαβαν δεκάδες πολίτες που διαμαρτύρονταν για το διάταγμα κοινωνικού παρασιτισμού. Οι αναρχικοί ήταν ένα από τα πιο αξιοσημείωτα κινήματα στις διαδηλώσεις στο Μπρεστ και στο Μινσκ, προκαλώντας άμεση αντίδραση από την αστυνομία.

Οι αναρχικοί στη Λευκορωσία, οι οποίοι έχουν μακρά ιστορία, τείνουν να συμμετέχουν μόνο σε συγκεκριμένες πολιτικές εκδηλώσεις. Η δημιουργικότητά και το βαθμός ενσωμάτωσης στο σύνολο των διαδηλωτών κατά τις τελευταίες δύο εβδομάδες τους διέκριναν από άλλες ομάδες.

Το καθεστώς έχει καταβάλει σημαντικές προσπάθειες για να μειώσει την επιρροή οποιασδήποτε ανεξέλεγκτης ομάδας αντιφρονούντων, συμπεριλαμβανομένων των αναρχικών. Η Ημέρα της Ανεξαρτησίας στις 25 Μαρτίου θα δείξει εάν το αναρχικό κίνημα στη Λευκορωσία είναι έτοιμο για κοινωνική και πολιτική διαμαρτυρία ή εάν θα συνεχίσει να λειτουργεί κυρίως υπόγειο.

Το αναρχικό κίνημα στη Λευκορωσία

Ο Λευκορωσικός αναρχισμός έχει μακρά ιστορία, που χρονολογείται από το 1905-1907 όταν εμφανίστηκαν αναρχικά κινήματα στο Σμάρχον, στην Κούνα, στη Χρόντνα και στο Μινσκ. Στη σοβιετική περίοδο, οι αναρχικοί επικέντρωσαν τις προσπάθειές τους στην αντίσταση ενάντια στην ανώτερη τάξη. Το 1992, οι Λευκορωσικοί αναρχικοί δημιούργησαν την «Ομοσπονδία Αναρχικών Λευκορωσίας». Ωστόσο, σύντομα εξαφανίστηκε λόγω προβλημάτων συντονισμού. Το 1999 οι αναρχικοί δημοσίευσαν την πρώτη τους εφημερίδα, το Navinki (ΣτΜ. Νεωτερισμοί), αλλά την έκλεισε η κυβέρνηση τέσσερα χρόνια αργότερα.

Στη δεκαετία του 2000 ο αναρχικός ακτιβισμός περιορίστηκε λόγω της συνεχιζόμενης αντιπαράθεσης με την κυβέρνηση. Το 2003, οι αναρχικοί δημιούργησαν μια ομάδα που ονομάζεται «Επαναστατικό Κίνημα», η οποία, ωστόσο, απέτυχε να ενώσει τους Λευκορώσους αναρχικούς κάτω από την ίδια ομπρέλα. Η καταστολή εναντίον των αναρχικών δημιούργησε επιπλέον εμπόδια στη δραστηριότητά τους.

Πολιτικοί κρατούμενοι όπως οι αναρχικοί Ihar Alinevich, Mikalai Dziadok και Aliaksandr Franskevich πέρασαν πέντε χρόνια στη φυλακή επειδή πυρπόλησαν ένα όχημα στην αυλή της Ρωσικής Πρεσβείας και έριξαν καπνογόνα στο κτίριο του Υπουργείου Άμυνας.

Υπάρχουν πολλές σημαντικές ομάδες αναρχικών, όπως η Πράμιεν (Δεσμός) και η Επαναστατική Δράση, αλλά οι περισσότερες από αυτές είναι τοπικές και κάπως κακόφημες. Οι δραστηριότητές τους παραμένουν κρυφές και εξαιρετικά συνωμοτικές και η συμμετοχή τους είναι αρκετά περιθωριακή. Το αναρχικό κίνημα τα τελευταία χρόνια έγινε πιο ορατό λόγω της συμμετοχής του σε συγκεκριμένες εκδηλώσεις, όπως το Charnobylski Shliah (κίνημα για το Τσέρνομπιλ) ή σε διαδηλώσεις μικρής κλίμακας. Το 2015, οι αναρχικοί στο Μινσκ διαδήλωσαν εναντίον στην αστυνομική και Καγκεμπίτικη (KGB) βαρβαρότητα μετά από μια συναυλία ροκ στο κλαμπ «Πειρατές».

Οι Λευκορώσοι αναρχικοί κατακρίνουν όχι μόνο την κυβέρνηση αλλά και την αντιπολίτευση για την επιθυμία τους για εξουσία και χρήμα. Ταυτόχρονα, μερικές φορές τείνουν να υποστηρίζουν δημοκρατικές ιδέες της αντιπολίτευσης συμμετέχοντας σε κοινωνικές διαμαρτυρίες. Κατά τη διάρκεια των διαμαρτυριών για το «αντιπαρασιτικό διάταγμα», οι αναρχικοί διακρίθηκαν για την κοινωνική ενσωμάτωση τους και τα μηνύματα κοινωνικού προσανατολισμού, όπως «Η κυβέρνηση ληστεύει τους ανθρώπους ή «Οι αξιωματούχοι είναι το κύριο κοινωνικό παράσιτο».

Σε συνέντευξή του στο Kyky.org, ο αναρχικός Ντζμίτρι Παλίνκα δήλωσε: «Οι άνθρωποι υποστηρίζουν ενεργά τα συνθήματά μας επειδή ήταν κοινωνικά και θεματικά. Οι άνθρωποι έχουν όλο και λιγότερη εμπιστοσύνη, τόσο στις αρχές όσο και στους ηγέτες της αντιπολίτευσης. Αυτό, προφανώς, μας κάνει ευτυχισμένους».

Ενοποιώντας τις διαμαρτυρίες

Οι αναρχικοί έγιναν μια από τις πιο ενεργές ομάδες που στον αγώνα ενάντια στο διάταγμα περί «κοινωνικών παράσιτων» στην

πορεία των θυμωμένων Λευκορώσων (<http://belarusdigest.com/story/can-anger-sustain-belarusian-protests-29156>) που απαιτούσε την κατάργηση του διατάγματος, το οποίο υποχρεώνει τους άνεργους πολίτες να καταβάλλουν ετήσιο φόρο 220 ευρώ. Κατά τη διάρκεια πρόσφατων διαμαρτυριών, οι αναρχικοί εμφανίστηκαν ακριβώς μπροστά στο πλήθος και ενθάρρυναν τους διαδηλωτές να διατηρήσουν το πνεύμα διαμαρτυρίας.

Το Μπρεστ έχει γίνει ένα καυτό σημείο για διαμαρτυρίες «κατά του διατάγματος». Η διαδήλωση στις 5 Μαρτίου συγκέντρωσε 1.000 έως 2.000 άτομα. Οι αναρχικοί κατέλαβαν ηγετικές θέσεις στα μπλοκ των διαδηλώσεων. Αν και κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων οι αρχές δεν χρησιμοποίησαν βία, στη συνέχεια οι διαδηλωτές ξέσπασαν σε βίαιες ενέργειες.

Οι αρχές κατέβασαν ιστοσελίδες, όπως η revbel.org ή ομαδικές στο VK.com, μια δημοφιλή πλατφόρμα των κοινωνικών δικτύων. Δεκάδες αναρχικοί ανέφεραν ότι ξυλοκοπήθηκαν, κρατήθηκαν ή καταδικάστηκαν σε βραχυπρόθεσμη κράτηση μετά τις διαδηλώσεις στις 15 Μαρτίου.

Αυτή ήταν η πρώτη φορά μετά μια μακρά περίοδο που τόσοι πολλοί Λευκορώσοι αναρχικοί συμμετείχαν σε κοινωνικές διαμαρτυρίες. Οι αρχές στοχεύουν στη μείωση της δημόσιας διαμαρτυρίας, σταματώντας μια κύρια πηγή μηνυμάτων διαμαρτυρίας – τους αναρχικούς. Ταυτόχρονα, οι αντιπολιτευτικές δυνάμεις ενδέχεται να χρησιμοποιούν αναρχικούς για να αυξήσουν την υποστήριξή τους καθώς και τις πιθανότητες αλλαγής του καθεστώτος.

Οι αναρχικοί οι αποδιοπομπαίοι τράγοι του κράτους;

Οι Λευκορωσοί αναρχικοί έχουν τραβήξει την προσοχή του κοινού μόνο σε ειδικές περιπτώσεις που σχετίζονται με αντικυβερνητικές διαδηλώσεις ή λόγω συγκεκριμένων δράσεων μικρής κλίμακας, όπως τα γκράφιτι κριτικής στο καθεστώς. Ωστόσο, τον Φεβρουάριο και τον Μάρτιο κατά τη διάρκεια των

διαμαρτυριών των «κοινωνικών παρασίτων» φάνηκαν να είναι οργανωμένοι και προσέλκυσαν την προσοχή τόσο των πολιτών όσο και της αστυνομίας.

Το καθεστώς προσπαθεί να δυσφημίσει τους αναρχικούς και τους βλέπει ως απειλή. Στις 6 Μαρτίου, η εθνική τηλεόραση της Λευκορωσίας έβγαλε στον αέρα ένα πρόγραμμα που συνέκρινε τα σύμβολα και τις ιδέες του αναρχισμού με εκείνα που συνέβησαν κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων στην πρώην Γιουγκοσλαβία και το Ουκρανικό Μαϊντάν, το οποίο «οδήγησε στον πόλεμο». Σήμερα, για να διατηρήσουν μια ατμόσφαιρα φόβου, οι αρχές καταστέλλουν με σκληρότερα σε σχέση με την αντιπολίτευση, σε αντίθεση με προηγούμενες διαμαρτυρίες. Το κράτος κρατά στη φυλακή τους αναρχικούς που φαίνονται ισχυροί, ενωμένοι και ηγετικοί.

Σύμφωνα με τον αναρχικό Stas Pachobut σε συνέντευξη του ραδιοφώνου Radyjo Svaboda, οι μυστικές υπηρεσίες έχουν αναπτύξει ένα σύστημα ικανό να περιορίσει τα πολιτικά κινήματα. Και όμως δεν λειτουργεί με το αναρχικό κίνημα. Επομένως, ήταν αδύνατο να σταματήσουν τους αναρχικούς κατά τη διάρκεια των κοινωνικών διαδηλώσεων ενάντια στο «διάταγμα περί κοινωνικού παρασιτισμού».

Παρόλο που ο φόρος κοινωνικών παρασίτων αναβλήθηκε, οι αρχές ενδέχεται να προετοιμάζουν την πολιτική αρένα πριν από την Ημέρα της Ανεξαρτησίας και τις μεγάλες διαμαρτυρίες κατά του διατάγματος, οι οποίες θα πραγματοποιηθούν στις 25 Μαρτίου. Στις 11 Μαρτίου, οι αρχές καταδίκασαν τους αντιπολιτευόμενους ηγέτες Anatól Liabiedzka, Juryj Hubarevič, Vital Rymašeŭski και Volha Kaval'kova σε 15 ημέρες κράτηση. Την επόμενη μέρα, η αστυνομία συνέλαβε τον πολιτικό Paviel Seviaryniec και πέντε ανεξάρτητους δημοσιογράφους.

Οι αναρχικοί έχουν αποδείξει ότι είναι καλά οργανωμένοι και, ταυτόχρονα, δεν ελέγχονται από κυβερνητικές δομές, δεδομένου ότι δεν έχουν νομικό καθεστώς και σπάνια ενεργούν δημόσια. Το καθεστώς αντλεί μια αναλογία μεταξύ των αναρχικών και των

οπαδών ποδοσφαίρου στην Ουκρανία που αντιστάθηκαν έντονα στην κυβέρνηση κατά τη διάρκεια του Μαΐντάν. Οι πρόσφατες αυστηρές τιμωρίες έξι οπαδών ποδοσφαίρου, οι οποίοι καταδικάστηκαν σε 4-12 χρόνια στις 10 Μαρτίου, είναι απόδειξη αυτής της στάσης.

Οι διαδηλώσεις στις 25 Μαρτίου θα αποτελέσουν μια δοκιμασία για το αναρχικό κίνημα και θα φανεί εάν είναι σε θέση να γίνουν ένας ισχυρός πόλος κοινωνικής διαμαρτυρίας. Διαφορετικά, η αναρχική δραστηριότητα θα μπορούσε να ξαναπεράσει στην παρανομία μέχρι την επόμενη ευκαιρία που θα τους ωθήσει να εμφανιστούν στην πολιτική αρένα.

Alesia Rudnik

Η Alesia Rudnik είναι αναλυτής στο Ostrogorski Center και φοιτητής MA (μεταπτυχιακό) στο Πανεπιστήμιο της Στοκχόλμης.

Εισαγωγή-Μετάφραση : Θεόφιλος Βανδώρος.

Σύνδεσμος : από το BelarusDigest

https://belarusdigest.com/story/anarchists-the-avangarde-of-social-protests-in-belarus/?fbclid=IwAR0Ck5zhuKpLhlnsEx1dmQ6cKfMJ5701vZJQgFum07Mdgeiyg0gwyh_FX2Y&_utl_t=fb

---

Το Λυκόφως του Κοινωνικού

Γράφει ο Παναγιώτης Μαυρέλης

Η Κατάσταση Πολιορκίας και τα διατάγματα του εγκλεισμού είναι η ουρανομήκης ιαχή του παγκοσμιοποιημένου Κεφαλαίου. Η κοσμογονία του 21ου αιώνα. Το τέλος της κοινωνίας του ανθρώπου. Η «κοινωνική αποστασιοποίηση» δεν είναι τίποτα άλλο παρά ευφημισμός. Το απέραντο πλανητικό lockdown είναι ο

επιταχυντής του μεγάλου μετασχηματισμού. Η κοινωνική ζωή απαγορεύτηκε, αλλά το τεράστιο κοινωνικό εργοστάσιο στέκει στο βάθος του. Πάνω στην έρημο του Κεφαλαίου. Τη κοινωνική έρημος που έσπειρε.

Δεν ξέρουμε αν κάθε φορά, η Ιστορία επαναλαμβάνεται σαν φάρσα ή σαν τραγωδία. Τα πράγματα όμως σήμερα είναι τραγικά, όπως ήταν και παλιότερα. Η λεγόμενη «πρωταρχική συσσώρευση», οι «περιφράξεις», ο χωρισμός των παραγωγών από τα μέσα παραγωγής, ο διωγμός των αγροτικών πληθυσμών από την γη τους ίσως δεν είναι το «προπατορικό αμάρτημα», αλλά ο μόνος τρόπος που το Κεφάλαιο κινεί την Ιστορία. Η βία, ο εξαναγκασμός, η αποστέρηση.

Με την εισβολή του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής στις ζωές των ανθρώπων και τις περιφράξεις των κοινών γαιών (common land), οι άνθρωποι της υπαίθρου αποστερήθηκαν τα μέσα για την επιβίωσή τους, εγκατέλειψαν την γη τους και συγκεντρώθηκαν στα αναδυόμενα αστικά κέντρα για να δουλέψουν σαν μισθωτοί εργάτες στη βιομηχανία. Πολλοί δεν αφομοιώθηκαν στον νέο βιομηχανικό κόσμο. Στη μακρά διαδικασία «πρωταρχικής συσσώρευσης», το «προγραμμαμένο αυτό προλεταριάτο» αντιμετώπισε τη φυλακή, τα βασανιστήρια, το θάνατο. Με βία και τον εξαναγκασμό γεννήθηκε η κοινωνία του Κεφαλαίου.

Στις αρχές του 19ου αιώνα άνθισε η αγριότερη εξέγερση ενάντια στις μηχανές του Κεφαλαίου. Ένα κίνημα βραχύβιο που συντάραξε με την έντασή του τη βιομηχανική Αγγλία. Η πρώτη Βιομηχανική Επανάσταση, η εισαγωγή νέων τεχνολογιών στη παραγωγή έστρεψε τους τεχνίτες που έχαναν τη δουλεία τους, ενάντια στις μηχανές που τους αντικαθιστούσαν. Ο εξέγερσή και η σφαγή των Λουδιτών, παρά την εχθρότητα των συγκαιρινών τους και τη χλεύη των κατοπινών, στέκουν για να θυμίζουν πως η κραυγή τους είχε έρθει από το μέλλον.

Περιφράξεις και θυσίες

θα ήταν ανακουφιστικό να υποθέσουμε ότι στην αυγή της 4ης

Βιομηχανικής Επανάστασης δεν έχουν απομείνει κοινά για να περιφραχθούν και απόκληροι για να θυσιαστούν. Όμως, ας μην τρέφουμε αυταπάτες, αυτό ακριβώς συμβαίνει σήμερα. Περίφραξη του τελευταίου κοινού που απέμεινε στον άνθρωπο. Του Κοινού των Κοινών. Της Κοινότητας των ανθρώπων. Σε κάθε γωνιά του πλανήτη αυτό που συντελείται είναι η «περίφραξη της κοινωνίας». Ο αποχωρισμός του ανθρώπου από τις μορφές του κοινωνικού. Η αποστέρωση των τόπων του συλλογικού. Ένας τρόπος μόνο για χωροφύλακες και υγειονομικά αποσπάσματα. Ένας μη τρόπος. Μια δυσ – τοπία

Η ιστορία του ανθρώπου είναι η ιστορία των κοινωνικών μετασχηματισμών. Σήμερα όμως, το Κεφάλαιο δεν αναδιαρθρώνει απλά τη κοινωνική δομή, την εξαϋλώνει. Αυτό που διαπιστώνει κάποιος περπατώντας στους άδειους δρόμους των πόλεων δεν είναι παρά μια έρημος. Μια κοινωνική έρημος. Η έρημος του πραγματικού.

Η Σιδηρά Κυρία το είχε διακηρύξει από την δεκαετία του '80: «δεν υπάρχει κοινωνία, μόνο άτομα». Τώρα αρκεί κάποιος να βγει στο μπαλκόνι του για να το διαπιστώσει. Έξω από τους χώρους της απομόνωσης δεν είναι η πόλη. Πέρα από το κατώφλι των σπιτιών δεν είναι η γειτονιά. Είναι μια «περίφραχτη κοινωνία», ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Η 4η Βιομηχανική Επανάσταση συνίσταται σε αυτό ακριβώς. Την απαλλοτρίωση της κοινωνίας και την από-ανθρωποποίηση του ανθρώπου. Τα Big Data και η Τεχνητή Νοημοσύνη μας εισάγουν στον 21ο αιώνα, το Νέο Μεσαίωνα. Προαναγγέλλουν τον ενταφιασμό του ανθρώπου. Τον θρίαμβο της μηχανής, της νεκρής εργασίας. Στο εξής, ψηφιακός κόσμος θα είναι ο πραγματικός κόσμος. Ο ψηφιακός άνθρωπος θα είναι ο πραγματικός άνθρωπος. Εργασία από το σπίτι, κοινωνικές σχέσεις με τηλεδιάσκεψη και σεξ με live-streaming. Ένας τεχνολογικός ζουρλομανδύας. Ένας κόσμος απόκοσμος, υπό το άγρυπνο βλέμμα του Μεγάλου Αδελφού. Αυτό είναι το μέλλον που κηρύσσουν οι αρχιερείς της τεχνολογικής εσχατολογίας. Μια δυστοπία, όπου δεν υπάρχει τρόπος για τον άνθρωπο, παρά μόνο για ψηφιακούς υπηκόους. Αυτός είναι ο νέος

κόσμος που αναδύεται από την κοινωνική έρημο.

Η τεχνολογία δεν απελευθερώνει. Είναι ένα παιχνίδι με σημαδεμένη τράπουλα. Μια θανάσιμη παγίδα για την ελευθερία του ανθρώπου. Μια πλάνη που μας έριξαν οι νεωτερικές ιδεολογίες. Η παραγωγική χίμαιρα δεν οδηγεί στο «βασίλειο της ελευθερίας» αλλά στα βάραθρα της υποδούλωσης.

Ζούμε το τέλος του ιστορικού κύκλου. Τα πράγματα εξωθούνται στις έσχατες συνέπειές τους. Η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων έφτασε στο απόγειό της. Η νεκρή εργασία κατασπάραξε τη ζωντανή, η μηχανή καταβρόχθισε τον άνθρωπο. Η εικονική πραγματικότητα απέκρυψε τη πραγματική ζωή. Το Κεφάλαιο δεν γεννά πια τους νεκροθάφτες του. Ο επιστημονικός σοσιαλισμός τα έκανε μαντάρα. Η πρωταρχική συσσώρευση τώρα ολοκληρώνεται.

Δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε τον Μαρξ ότι δεν είδε την εξέλιξη αυτή. Ούτε όμως μπορούμε να του συγχωρήσουμε την αθεράπευτη λατρεία του για την «επανάσταση» της μηχανής, για την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων. Για τον εγκλωβισμό των απελευθερωτικών εγχειρημάτων στη φενάκη της τεχνικής και της προόδου. Τελικά, το ανώτερο στάδιο ανάπτυξης του καπιταλισμού είναι ο «σοσιαλισμός με κινέζικα χαρακτηριστικά». Ο Μαρξ τυφλώθηκε από την λάμψη της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Οι Λουδίτες δικαιώνονται. Τώρα πια, η προοπτική έχει αντιστραφεί. Για την ελευθερία του ανθρώπου πρέπει να βαδίσουμε ενάντια στην Ιστορία.

* Ο Παναγιώτης Μαυρέλης είναι Κοινωνιολόγος

πηγή: in.gr

Η προοπτική της διαδήλωσης και η νέα «νομιμότητα»

του Νώντα Σκυφτούλη

Τι ακριβώς αποφάσισαν την Πέμπτη 9/7/20 με νόμο οι 187 βουλευτές πέραν της απαγόρευσης της διαδήλωσης.

- Να μεταβιβάσουν άλλη μια αρμοδιότητα της κοινωνίας στον «ηγεμόνα» και στην αστυνομία προσθέτοντας περισσότερη ισχύ στο κράτος αφαιρώντας την από την πολιτική κοινωνία
- Να παραδώσουν το Δημόσιο χώρο στην αστυνομία και στον πανοπτικό έλεγχο
- Να κατακερματίσουν τη δημόσια συνάθροιση, και διαβούλευση ιδιωτικοποιώντας την «έξω από το σπίτι» δραστηριότητα του ατόμου, αφήνοντας το, πεταμένο σε ένα ατέρμονο μοναχικό μεγάλο περίπατο.
- Να μετατρέψουν μια πολιτική διαδικασία σε νομοτεχνική και τη Δημοκρατία σε αστυνομία

Η Διαδήλωση είναι μια κοινωνική και πολιτική δομή. Για να γίνει μια Διαδήλωση προηγείται πλήθος δημοκρατικών και αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών. Απαιτούνται αποφάσεις συνελεύσεων και συμφωνίες συλλογικοτήτων αλλά και το πλαίσιο το οποίο θα κατοχυρώνει τους διοργανωτές αλλά και τους καλεσμένους στη διαδήλωση. Κάθε διαδήλωση απευθύνεται σε ένα κοινωνικό υποκείμενο το οποίο θα ενσαρκώσει τη διαδήλωση και θα δώσει το ρυθμό το περιεχόμενο αλλά και τη μορφή της διαδήλωσης. Να προσθέσουμε και τη διαδικασία δημοσιοποίησής της η οποία γίνεται τουλάχιστον 15 μέρες πριν και είναι γνωστή στους πάντες. Ακολουθεί η αφισοκόλληση τα κείμενα οι ανακοινώσεις. Όλα αυτά απαιτούν κοινωνικές και συλλογικές διαδικασίες και μάλιστα η διαδήλωση είναι από τις κορυφαίες εκδηλώσεις κοινωνικής και πολιτικής συνείδησης. Ακόμα και τα 5000 βήματα της συνήθους διαδρομής είναι το καθένα ξεχωριστά όπως είναι κάθε γωνία κάθε στροφή του δρόμου τον οποίο όσες

φορές και αν διαβούμε δεν θα τον ανακαλύψουμε διότι η διαδήλωση εγγυάται μόνο τη ρευστότητα. Αυτά τα γνωρίζει το κράτος και τοποθετώντας μέσα σε αυτές τις διαδικασίες την Αστυνομία θέτει όλη αυτή τη πολιτική διαδικασία εκτός νόμου. Με αυτή την παραχώρηση στην «ιδιωτική» κοινωνία θέτει εκτός νόμου και την πολιτική κοινωνία και όσο η «ιδιωτική κοινωνία» διευρύνεται και εξαπλώνεται εις βάρος της δημόσιας και ζωντανής κοινωνίας πιθανόν να δούμε και άλλες παραχωρήσεις στους «ιδιώτες» και θα είναι το κράτος που θα τις διαχειρίζεται. Η διαδήλωση απαγορεύτηκε ρητά και κατηγορηματικά και εμείς καλούμαστε να διευκρινίσουμε τη στάση μας απέναντι σε αυτή την απαγόρευση

Άδεια από το κράτος και την αστυνομία δεν πρόκειται να πάρουμε. Η κυβέρνηση μας κτύπησε ένα ισχυρό καμπανάκι αλλά τον ήχο του ήδη έπρεπε χρόνια τώρα να είχαμε ακούσει. Το κράτος προχωρεί ακάθεκτο διευρύνοντας την εξουσία του έτσι ώστε να βρίσκεται σε κατάσταση ισχύος. Ένα καθεστώς, μία κυβέρνηση, ένας πρωθυπουργός, μία φωνή από τα μμε, μία αστυνομία, ένας έλεγχος. Τον ιδεολογικό ολοκληρωτισμό το κράτος μπορεί να τον απεμπόλησε όχι όμως τις κατακτήσεις του όπως είναι η κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, η εξαίρεση, ο συγκεντρωτισμός της εξουσίας η τάξη και η ασφάλεια η βία και η θανατοπολιτική. Πως όμως περνάνε χωρίς ιδιαίτερη αντίσταση στοιχεία νέου ολοκληρωτισμού, και αυταρχισμού; Βασίζονται μήπως στο γεγονός ότι το κίνημα έχει ηττηθεί οριστικά; Ή ότι ο κρατισμός βρίσκεται στις δόξες του; Δεν αρκεί να απαντήσουμε σε αυτό το ερώτημα προκειμένου να εξαρτηθεί η συνέχεια των αγώνων αλλά και της συμμετοχής μας στις επερχόμενες εξεγέρσεις. Εμείς έχουμε ένα προβληματάκι το οποίο αν δεν λυθεί δεν μπορούμε όχι να δημιουργήσουμε ούτε καν να ενταχθούμε σε ένα αντιαπαγορευτικό κίνημα. Το προβληματάκι μας εδώ είναι ότι το σώμα δεν ανταποκρίνεται. Ενώ δεν ήταν ποτέ τόσο διαδεδομένη η φιλολογία γύρω από το σώμα το ίδιο το σώμα δεν ήταν ποτέ σε τέτοια παραίτηση αδράνεια και αποσύνθεση. Σε μια εποχή όπου η αντίσταση απαιτεί σωματικές και εδαφικές σχέσεις η απουσία τους είναι εκκωφαντική. Η αντικατάσταση των σωματικών σχέσεων

από τις διαδικτυακές έχουν πάρει ανεπίστρεπτες διαστάσεις και ο φιλελευθερισμός εντός μας τείνει να γίνει βιωματικός. Το κίνημα βρίσκεται σε κάμψη και όχι σε πλήρη ήττα και το κράτος στηρίζεται σε ξύλινα πόδια για να απαντήσουμε και στο δευτερεύον ερώτημα αλλά προς το παρόν το κίνημα πρέπει να περάσει σε ένα άλλο επίπεδο «νομιμότητας» που σημαίνει ότι ορισμένα πράγματα πρέπει να περάσουν στην παρανομία αναγκαστικά διότι ο κρατικός νόμος είναι αναγκαστικός και μας θέτει εκτός.

Δεν χρειάζεται λοιπόν να πληροφορούμε συνειδητά ή ασυνείδητα τον αντίπαλο για κάθε μας κίνηση για κάθε μας ραντεβού για κάθε μας σκέψη σαν να υιοθετούμε τη νομοκρατική και φιλελεύθερη στάση του καθεστώτος. Η τεχνολογία μπορεί να είναι σύμμαχος μόνο όταν αποδεχτούμε ότι είναι και ο επίσημος ρουφιάνος.

Σε αυτή τη προοπτική η επανεκκίνηση του σώματος είναι προϋπόθεση καθώς και η πλήρης κατάργηση κάθε διευκόλυνσης που θα αποτρέπει τη σωματική επαφή. Το κράτος είναι προσαρμοσμένο στη σύγχρονη τεχνολογία ελέγχου και δε μπορεί να παρακολουθήσει μια χρονικότητα προγενέστερη όπου τα σώματα επικοινωνούσαν άμεσα και είχαν την απόλυτη ευθύνη της κίνησης. Είναι εύκολη η πρόσβαση για πολλά υποκείμενα σε αυτή νέα «νομιμότητα» της αντίστασης διότι όσο αφορά τη διαδήλωση δε χρειάζεται παρά μια στοιχειώδη δικτύωση δίνοντας περισσότερο χρόνο και αφαιρώντας τον από τον καταναλωτικό μας χρόνο. Η δε εσωτερίκευση αντίστοιχων κανόνων θα καθιστά παιχνιδάκι αυτή την εκτός νόμου δραστηριότητα. Ας ξεκινήσουμε από την απαγόρευση της διαδήλωσης και να κρατήσουμε την «εκπαίδευση» για πάντα αντικαθιστώντας τις διαδικτυακές σχέσεις με τις σωματικές και προσωπικές. Αν και στο ζήτημα της απαγόρευσης της διαδήλωσης ούτε οι εφεδρείες του κινήματος ούτε οι εν υπνώσει σύντροφοι έχουν πει την τελευταία λέξη ωστόσο αυτό δεν μας εμποδίζει να θέσουμε του νέους όρους της δικής μας «νομιμότητας». Η κυβέρνηση ενισχύει το κράτος με όπλα από τη φαρέτρα του ολοκληρωτισμού και αυτή η διαρκώς επέκταση μέσα από ένα σύνολο απαγορεύσεων που επιβάλλει στην κοινωνία είναι

στη φύση του κράτους.

Το κίνημα αντίστασης μέσα από τη στρατηγική ενός αντιαπαγορευτικού κινήματος είναι αναγκαίο να αναδιοργανώσει ριζικά της συνθήκες ύπαρξής του. Όπως και νάχουν τα πράγματα δεν θα ξεμπερδέψει εύκολα το κράτος και η «ιδιωτική» κοινωνία με τις απαγορεύσεις διότι θα γίνουν μπούμερανγκ και για να γίνει αυτό πρέπει να βάλουμε το χέρι μας και το μυαλό μας σε μια πολυεπίπεδη δράση όσο αφορά τους τρόπους αλλά και τους νέους όρους του κινήματος Αντίστασης .

Δελτίο Τύπου: Διεθνές συνέδριο για την Επανάσταση του 1821

Δημοσιεύουμε το δελτίο τύπου του επερχόμενου συνεδρίου για τα 200 χρόνια της Επανάστασης, το οποίο φιλοδοξεί να προσφέρει μία οπτική “από τα κάτω” σε σχέση με ένα από τα κορυφαία αυτά γεγονότα των αρχών του 19ου αιώνα. Ένα γεγονός που δεν γίνεται να περιορίζεται σε εθνοκεντρικές αφηγήσεις όπως αυτή που το ελληνικό κράτος ετοιμάζεται να μας προσφέρει. Η Βαβυλωνία θα στηρίξει με κάθε τρόπο αυτή την προσπάθεια.

Εμείς ποῦ ἀληθεύουμε; Στην ἐπανάσταση.

Νίκος Καροῦζος

Η επανάσταση του 1821 αποτέλεσε μια ιστορική τομή στην ιστορία των επαναστάσεων. Είναι το πρώτο ρήγμα μέσα στο αντιεπαναστατικό περιβάλλον που διαμόρφωσε η ήττα του Ναπολέοντα στο Βατερλό και η κυριαρχία της Ιεράς Συμμαχίας. Ένα ρήγμα που θα κορυφωθεί μερικά χρόνια αργότερα, το 1848, με

το επαναστατικό κύμα της Άνοιξης των Λαών. Αυτό το ρήγμα έγινε η θρυαλλίδα μιας διαδικασίας πολλαπλών εθνογένεσεων στην ανατολική Μεσόγειο, κατά την οποία διαμορφώθηκαν σταδιακά εθνικές ιδεολογίες και κρατικοί θεσμοί. Στη βάση των νέων καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων, αλλά αντλώντας από προκαπιταλιστικές εθνοτικές αναφορές –πολλές από τις οποίες πήγαιναν πολύ πίσω στο χρόνο– συνενώθηκαν εθνοτικά, γλωσσικά, πολιτισμικά, γεωγραφικά και ταξικά θραύσματα, για να διαμορφώσουν τη νέα αυτή πραγματικότητα.

Στις μέρες μας είναι απαραίτητος όσο ποτέ ένας απολογισμός του ρόλου της επανάστασης αλλά και της ιστορικής διαδρομής του ελληνικού κράτους. Με αφορμή τα 200 χρόνια από το 21' έχουν ήδη ανακοινωθεί πολλά συνέδρια και εκδηλώσεις. Σε αυτά δεσπόζουν φιλελεύθερες, κοσμοπολιτικές και εθνικιστικές προσεγγίσεις που, παρά τις ουσιώδεις διαφορές τους, αποτελούν απολογητικές ιδεολογίες σημερινών πολιτικών αποβλέψεων, με έμφαση στον ευρωπαϊσμό ή/και στον εθνικισμό. Απουσιάζουν ηχηρά κριτικές προσεγγίσεις που εστιάζουν στο υποκείμενο των επαναστατών: στις λαϊκές τάξεις, στον πολιτισμό τους, τους αγώνες τους, στις επιδιώξεις τους, στις προσδοκίες τους, στα ανολοκλήρωτα οράματά τους.

Δεν τρέφουμε, βέβαια, αυταπάτες. Ξέρουμε πως κάθε ιστορική ανάγνωση είναι πρώτα και κύρια δέσμια του παρόντος, τον θεωρητικών και ιδεολογικών προδιαμορφώσεων του μελετητή. Δεν πιστεύουμε πως καμία ιστορία δεν μπορεί να αρθρωθεί με όρους «επιστημονικής ουδετερότητας». Αφού ακόμα και μια κριτικά υποψιασμένη προσέγγιση προϋποθέτει *a priori* αξίες που δεσμεύουν τον ορίζοντα του ιστορικού βλέμματος. Θέλοντας να τονίσουμε τις πολλές, διαφορετικές, αλλά και αντιφατικές πολλές φορές αλήθειες του 21, επιλέγουμε να μιλήσουμε όχι για την επανάσταση, αλλά για τις πολλαπλές, πληθυντικές «επαναστάσεις».

Στόχος μας είναι να αναδείξουμε εκείνες τις οπτικές που έχουν συστηματικά υποφωτιστεί από την επίσημη ιστορία. Να εστιάσουμε στην λαϊκή ιστορία της επανάστασης, στις επιδιώξεις των

καταπιεσμένων λαών και μειονοτήτων, στις εθνοτικές και γλωσσικές ετερότητες που συγκρότησαν την επαναστατική πρώτη ύλη, στην οπτική της κοινωνικής ληστείας και του οπλισμένου περιθωρίου, στις ρευστές πολιτισμικές γεωγραφίες της βαλκανικής υπαίθρου και της οθωμανικής επικράτειας, στο λαϊκό πολιτισμό και στις εξωγενείς, περιηγητικές προσλήψεις του, στην διεθνιστική αλληλεγγύη, στους ταξικούς αγώνες εντός της επανάστασης, στις κεντρικές δομές του κράτους και στην διαπάλη τους με τους τοπικούς θεσμούς προεπαναστατικής αυτοκυβέρνησης, στα ανολοκλήρωτα επαναστατικά οράματα, στις θεσμικές και πολιτειακές καινοτομίες, στους επαναστατικούς μύθους που γέννησε και πυροδότησε το 1821.

Θέλουμε να κατανοήσουμε την επανάσταση επανατοποθετώντας την μέσα στα πλαίσια της εποχής της, στα ιδιαίτερα κοινωνικοπολιτικά τοπία της οθωμανικής επικράτειας, στις γειτνιάζουσες επαναστατικές εμπειρίες των βαλκανικών λαών, της Μικράς Ασίας και της Μεσογείου. Επιθυμούμε, έξω από μονοδιάστατες οπτικές, να αναλυθούν ταυτόχρονα τόσο οι θεσμοί των παλαιών καθεστώτων, όσο και οι νέοι αναδυόμενοι εθνικισμοί, αλλά και η επέλαση της δυτικής αποικιοκρατίας.

Στις εποχή μας που από τη μία δεσπόζει η άκριτη εθνικιστική αναβίωση και από την άλλη ένας ιστορικός αναθεωρητισμός, που απαξιώνει γενικώς τις επαναστάσεις, αμφισβητώντας το δίκαιο του εξεγερμένου, είναι επιτακτικότερη από ποτέ μια πολυπρισματική, κριτική προσέγγιση. Μια οπτική που θα συνενώνει ιστορικά, κοινωνιολογικά, γλωσσολογικά, γεωγραφικά, οικονομικά, πολιτειολογικά, φιλοσοφικά κ.α. στοιχεία για να συνθέτει καλειδοσκοπικά τις πολυεπίπεδες αλήθειες του 21', τις πολλαπλές αλήθειες των ίδιων των επαναστατών.

Προτείνουμε τη διοργάνωση διεθνούς συνεδρίου, με ορίζοντα την Άνοιξη του 2021, με τη συμμετοχή ανθρώπων των κινημάτων, ερευνητών και πανεπιστημιακών από την Ελλάδα, την Τουρκία, τις βαλκανικές χώρες, την Ευρώπη και τον αραβικό κόσμο.

Υ.Γ. Ο τίτλος του Συνεδρίου, η Οργανωτική και Επιστημονική

Επιτροπή καθώς και το κάλεσμα συμμετοχής θα ανακοινωθούν τις επόμενες ημέρες

Η ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ ΖΕΙ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ

του Θεόφιλου Βανδώρου

Παραμονή 21 Ιούνη 2020, Παγκόσμια Ημέρα της Μουσικής, ο Νίκος Σπυρόπουλος, αδερφός του Βασίλη και ιδρυτικό μέλος του ROCK GROUP ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ, “έφυγε” χτυπημένος από μία καλπάζουσα μορφή νεοπλασίας. Ήταν μία άλλη αντίστοιχη παραμονή της μέρας της μουσικής που ετοιμαζόμασταν στο Παρίσι να πάμε νωρίς να στήσουμε τα μηχανήματα για μία συναυλία στο δρόμο. Έξω από ένα καφέ που παρείχε το ηλεκτρικό ρεύμα μαζί με τα ποτά. Με το Νίκο εκείνη τη μέρα ροκάραμε, γελάσαμε, μαλώσαμε, ερωτευτήκαμε, αυτοοργανωθήκαμε και βέβαια πάντα το αποκορύφωμα ήταν η μουσική. Από το σπίτι στη (τότε Λήμνου 1) τώρα Λέλας Καραγιάννη στη δεκαετία του '70, βρεθήκαμε να ζούμε μαζί, κοινοβιακά, με έναν τρόπο που συνδύαζε την κουλτούρα και μάλιστα στην πιό Μάχιμη μορφή της, με την πολιτική-κοινωνική δράση.

Η Σπυριδούλα ήταν γκρούπ, κοινόβιο, πολιτική ομάδα, αντιεξουσιαστική έμπνευση, πειραματική εφαρμογή οριζόντιων, αυτο-οργανωμένων πρωτοβουλιών, όπως η περιοδεία τον Νοέμβρη του 1982. Μέσα σε μία Ελλάδα μετά τη Χούντα και την “μαρτυρική” τεχνοτροπία της Αριστεράς, οι ροκ ρυθμοί και οι διφωνίες από τις κιθάρες του Βασίλη και του Νίκου γέμισαν τις καρδιές και τα μυαλά μας με μία ατέλειωτη γοητεία για την ελληνική εκδοχή του ροκ. Θιασώτες του ελληνικού στίχου τόσο ο Νίκος αλλά κυρίως ο Βασίλης έψαχναν διαρκώς για στιχουργούς,

τραγουδιστές και μουσικές συνεργασίες ώστε να διευρύνεται η μουσική εμπειρία. Τα κατάφεραν και με την είσοδο στο γκρουπ της Μελίνας στο μπάσο, ήρθε η ώρα του δεύτερου δίσκου με στίχους-φωνή του Παύλου Βακατάση “Νάυλον Ντέφια και Ψόφια Κέφια”.

Είχε προηγηθεί ο πρώτος δίσκος με τον Παύλο Σιδηρόπουλο “Ο Μπάμπης ο Φλου” αλλά με τον δεύτερο φάνηκε ξεκάθαρα επαναστατική τεχνοτροπία και η συγκρουσιακή αισθητική μίας νέας γενιάς που εκφράστηκε εκείνη τη στιγμή με τα τραγούδια της Σπυριδούλας.

Ήταν μία σύγκρουση αισθητικής και κουλτούρας ενάντια στη μιζέρια της μαρτυρικής αριστερίζουσας τεχνοτροπίας με τους στίχους για εξορίες, ξενητειές, οικοδομή, μεροδούλι-μεροφάϊ. Είχει έρθει η ώρα να τρανταχτεί η χώρα από μία νέα γενιά που ασκούσε κριτική στη μιζέρια και την ηττοπάθεια αποτέλεσμα του Εμφυλίου Πολέμου. Ταυτόχρονα όμως τσάκιζε αμείλικτα τις καπιταλιστικές ψευδαισθήσεις και τον καταναλωτισμό.

Έχοντας ζήσει μία ζωή μαζί με κάποιους ανθρώπους όταν έρθει η ώρα του στοχασμού και της αναδρομής, δεν ξέρεις από που να αρχίσεις. Αφήνω τις μνήμες και τα πλήκτρα να γράψουν τη δικιά τους ιστορία. Ένας από τους καλύτερους ελληνες ροκάδες κιθαρίστες ο Νίκος αφιέρωσε τη ζωή του στη μουσική. Για αυτό το λόγο ήρθε και στο Παρίσι να σπουδάσει Τζαζ, σε μία σχολή που ήδη πήγαινε η Μελίνα.

Και η Μελίνα “έφυγε” πρώτη στη διάρκεια μίας πρόβας στο Μέγαρο Μουσικής, αργά τη νύχτα, πριν κάποια χρόνια. Ακόμα θυμάμαι το Νίκο και το Βασίλη μόλις έφυγε ο “πολύς ο κόσμος” να κάθονται εκεί στη μαρμάρινη πλάκα δίπλα της... και να βγάζουν τις κιθάρες ... Ήταν μία εκστατική στιγμή που δεν περιγράφεται με λέξεις ... μόνο με νότες και εκείνο το μαγικό διάμεσο της μουσικής γίνεται δυνατό να αντιληφθεί κανείς και τα συναισθήματα κι εκείνες τις λέξεις τις ανείπωτες...

Ξέρω ρε Νίκο πως θα αγρίευες αλλά ... τώρα εδώ νοιώθω ανάγκη να

αγκαλιάσω το Βασίλη και να κάτσουμε να μη μιλάμε αλλά να συντονίσουμε ... να συντονιστούμε ... καλό ταξίδι ... αδερφέ ...

Η Σπυριδούλα φτιάχτηκε απο τα δύο αδέρφια Βασίλη και Νίκο Σπυρόπουλο ... η ομάδα μας , το grupo de afinidad, είναι κομμάτι όλων όσων συμμετείχαν ... η σύγχρονη μουσική έκφραση χρωστάει πολλά στο Νίκο και το Βασίλη, τη Μελίνα και τα άλλα τα παιδιά, όσο και το ροκ στη Σπυριδούλα ...

Η ΣΠΥΡΙΔΟΥΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑ ΘΑ ΖΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ ...

Η κηδεία θα πραγματοποιηθεί στις 22/6 στις 2μ.μ. στο Πρώτο νεκροταφείο Αθηνών